

SCORPIA ÎMBLÂNZITĂ

SCORPIA ÎMBLÂNZITĂ

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

BUCUREȘTI

DATA

1 19/187

RC 286/11

329

98

B.C.U. București

C199803423

SCORPIA IMBLÂNZITĂ

Scena: Padua și casa lui Petruchio la țară

Caracterele în piesă:

a) *Prolog*

Un Lord.

CRISTOFOR SLY, un căldărar bețiv.

O Hangioaică.

Paj, Actori, Vânători și un Slujitor (în serviciul Lordului).

b) *Scorpiă Imblânzită*

BAPTISTA, un domn bogat din Padua.

VINCENTIO, un domn bătrân din Pisa.

LUCENTIO, fiul lui Vincentio, în dragoste cu Bianca.

PETRUCHIO, un domn din Verona, pretendentul Katarinei.

GREMIO
HORTENSIO } pretendenții Biancăi.

TRANIO
BIONDELLO, un băiat } slujitorii lui Lucentio.

GRUMIO, un om de statură mică, lacheul lui Petruchio.

CURTIS, un om de serviciu bătrân, care are în seamă casa lui
Petruchio la țară.

NATAN
FILIP
IOSEF
NICOLAE
PETRE

} alți slujitori ai lui Petruchio.

Un Dascăl din Padua.

KATARINA, o scorpie

BIANCA

O Văduvă.

} fetele lui Baptista.

Croitor, Pălărier, și Slujitori în serviciul lui Baptista și Petruchio.

SCORPIA IMBLÂNZITĂ

PROLOG

(1). În fața unui han pe o pârloagă.

Ușa se deschide și Sly iese împleticindu-se, dat în brânci afară de Hangioaică.

SLY

Te 'nvăț eu minte, lasă.

HANGIOAICA

În ștreang cu tine, derbedeule.

SLY

Femeie ticăloasă, află că'n familia lui Cristofor Sly nu-i picior de derbedeu. Familia lui a pășit în Anglia odată cu Richard Cuceritorul! Așa să știi! Prin urmare lasă lumea 'n pace și tacă-ți fleoanca! Gata!

HANGIOAICA

Plătește, n'auzi, paharele sparte!

SLY

Nicio lețcaie! — Hai Ieremio, las' o 'n plata Domnului, — bagă-te 'n patul rece și 'ncălzeștete! (se clatină câțiva pași și cade lângă un tufiș)

HANGIOAICA

Îți dau eu de hac, stârpitură. Chem poliția. (iese)

SLY

Cheamă câte poliții vrei... Răspund cu legea 'n mână. Nu mă urnesc d'aici și pace. Ștoalfo! — Să vie poliția, ce mai tura-vura! (cade adormit și începe să sforăe)

Fanfară de corn. Un Lord cu suita apare străbătând pârloua, ca venind dela vânătoare.

LORD

Ai grije, vânător, de câinii mei:
Lui Hector îi curg bale, ia-i deci sângele;
Pe Nour leagă-l însă de Diana,
Cea tare în lătrat!... — Ce zici de — Argint?
Ce bine s'a purtat la cotitură!
Să-mi dai un pumn de galbeni nu l'aș vinde!

I VÂNĂTOR

Dar Aur e la fel de bun, milord:
Când urma a pierdut-o a dat de veste!
Și vântul ce frumos l'adulmeca!
— Eu cred că-i cel mai bun...

LORD

— Nici pomeneală!

Mai iute de picior să fie Argus,
 Și zece bat ca el!... — Indoapă-i bine,
 Și vezi de ei, căci mâne iar plecăm.

I VÂNĂTOR

Prea bine. (văd pe Sly)

LORD

— Uite-un om! — E beat sau mort?

Respiră?

II VÂNĂTOR

— Și 'ncă ce mai respirație!

Miroase a rachiu dela o poștă.
 Doar el îi ține cald pe dinăuntru!

LORD

Și cum s'a tăvălit! Mai rău ca porcii!
 Urită-i moartea dacă are mutra lui...
 — Dar am să fac cu el o încercare:
 Ce-ați zice să-l culcăm în pat la mine?
 In puf și în mătase, cu inele
 Pe el să se trezească-a doua zi,
 Cu gravi valeți la căpătâi, servindu-i,
 O masă ca 'n povești? — Innebunește!

I VÂNĂTOR

E tot ce i-ar rămâne de făcut!
 Ciudat ce-i va părea când s'a trezi!

LORD

Va crede că visează, aiurează.

— Să-l luăm atuncea, și să-i facem pozna!

Urcați-l binișor până 'n salon,

Pe toți pereții nuduri atârnați,

In cap turnați-i tone de mirezme,

Și lemn mirositor să ardă 'n sobă.

O muzică atunci când s'o trezi,

Să fie gata ca din cer să vie,

Iar dacă scoate, bietul, un cuvânt,

Și voi fiți gata 'n mii de reverențe,

Să-i spuneți: Ce dorește Lordul nostru?...

Cu 'n mare vas de-argint să vie unul,

Iar altul cu 'n șervet venind să-i spună:

Milord vrea poate mânilă să-și spele...

Iar altul din ibric să-i toarne apă

— De trandafiri! — și flori pe el să toarne!

Un altul să-l întrebe arătându-i

O garderobă: ce costum vrea azi milord?

Iar altul să-i vorbească despre caii

Și câinii lui, — să-i spue că soția

De boala lui e tare zdruncinată,

— Pe scurt, să creadă omul că-i nebun!

Iar dacă spune că e Sly, voi spuneți:

Sly? Care Sly, milord? — Milord visează...

Dar faceți-o cu tâlc, cu socoteală,

Și să vedeți ce haz o să mai fie!

I VÂNĂTOR

Stăpâne, vom juca așa de bine,
Că singur va jura că-i lord sadea!

LORD

Bun, hai la pat cu el. Umblați încet...
Iar când se va trezi, cu toți la lucru!

Sly e ridicat, trompetă

Trompetă? — Ia vedeți. (iese un slujitor) O fi pe semne,
Vreun nobil care 'n trecere pe-aicia,
La mine vrea să măe noaptea asta.

Slujitor se întoarce.

Ei, cine-i?

SLUJITOR

— Sunt actorii care vin,
Să joace la porunca ta, stăpâne.

LORD

La timp sosesc!

Actorii se apropie.

— Dragi meșteri, bun sosit!

ACTOR

Cu toată plecăciunea.

LORD

— Nu cumva,

Aveți de gând să stați și peste noapte?

I ACTOR

Precum e yoia Ta...

LORD

— Cu dragă inimă!

Pe prietenul de-aici mi-l amintesc...

Juca odată un flăcău de țară...

Făcea unei Domnițe-o curte strașnică...

Pe nume te-am uitat, dar ce să spun,

Jucai ceva!...

II ACTOR

— Jucam un amarez...

LORD

Așa ceva... — Dar ce mai amarez!...

Veniți cum nu se poate mai la timp,

Căci am o pozna de jucat în care

Puteți să-mi fiți de mare ajutor...

La mine am un Lord ce vreau să vadă

O piesă noaptea asta... Dar un Lord,

Așa ciudat, că n'a văzut, închipuiți-vă,

O piesă 'n viața lui, — să nu pufniți

De râs când îl vedeți fiindcă-l jicniți...

— Un mic surîs îl scoate din sărite!

I ACTOR

Stăpâne, nicio grije! Chiar țignit să fie,

Actoru 'n fața lui actor rămâne.

LORD (unui slujitor)

Condu-i atuncea jos, și luați aminte,

Nimic să nu aud că le lipsește. (slujitor conduce pe
actori afară)

— Tu mergi la pajul meu Bartolomeu,
 Și-i spui să se îmbrace 'n chip de Doamnă,
 Și-așa îl duci în camera bețivului,
 Și nu mi-l scoți din « Doamnă » și « stăpână »!...
 Ii spui din partea mea că-l rog din suflet,
 Să facă pe cocoana cât mai bine,
 Purtându-se așa cum a văzut
 Că Doamnele cu soții lor se poartă...
 Bețivului, ochi dulci și plecăciuni
 Să-i facă, și cu vocea tremurată,
 Să 'ntrebe: ce dorește-al meu stăpân?
 Și ce dovezi de dragoste și jertfă
 Ii poate da soția lui iubită?
 Iar apoi cu săruturi, dezmierdări,
 Și capul alipit la sânul lui,
 Să plângă biata, vai, de bucurie,
 Că-și vede soțul iar întors la viață,
 Un soț pe care șapte ani de zile,
 Pierdut l-a socotit pentru vecie!
 Iar dacă n'are darul femeesc
 Să verse la poruncă mări de lacrimi,
 O ceapă îi va prinde bine dacă,
 De sub un capăt de batistă el va ști
 În taină să și-o treacă pe la nas...
 Aceste toate fă-le cât mai repede,
 — Și mai departe om vedea ce facem... (un slujitor
 pleacă)

Băiatul știu că poate să imite
 Ținuta, glasul, grația femeiei...
 Abia aștept să-l văd spunând bețivului:

« Ah scumpe soț » — să-l văd abia ținându-se
 De răs când se închină bădăranului...
 — Mă duc să-i dăscălesc... — prezența mea
 Va ști să țină 'n frâu o veselie
 Ce 'n hohote-ar putea să izbucnească. (pleacă, urmat
 de vânători)

(2). Odae de dormit bogat mobilată în casa Lordului.

Sly în halat de noapte, adormit într'un fotoliu, cu slujitori
 la dispoziție, unii cu haine, alții cu lighianul și ibricul și alte
 obiecte de toaletă. Lordul intră în odaie.

SLY

Dar pentru Dumnezeu, un pic de bere!

I SLUJITOR

Milord poate vrea să spue o cupă de vin de Xeres?...

II SLUJITOR

Milord nu vrea să guste din conservele acestea?

III SLUJITOR

Ce vestminte înțelege milord să poarte astăzi?

SLY

Ce tot îi dați, măi, zor cu milord? Ce-ați înebunit?
 Eu sunt Cristofor Sly, nu pricepeți? Vin de Xeres
 n'am băut în viața mea. Conserve, treacă meargă! Da
 numa dacă sânt de vacă. Iar 'mneata de colo nu mă
 tot sâcâi cu ce vestminte port, că n'am mai multe

pieptare decât piepți, mai mulți ciorapi decât picioare și mai multe ghete decât labe! (le arată)

LORD

Ne vindecă stăpânul, Doamne, Doamne.
— Un om așa de 'nalt și drept la suflet,
De-atâta 'nțelepciune și noblețe,
S'ajungă, bietul om, în halul ăsta!

SLY

Da ce te bocești acolo, bă? Vrei să mă scoți din sărite? N'auzi că sânt Sly, Cristofor Sly, fiul bețivului Sly de pe pârlomagă, vânzător de mărunțișuri din naștere, fabricant de darac prin educație, țigan cu ursu prin schimbare la față și căldărar cu voia lui Dumnezeu! Intreabă pe Maria Hacket, hangioaica grasă dela crâșma din față, să-ți spue ea ce poamă sânt! Dacă n'o spune că-i datorez cinci litre de bere, din a mai bună, să mă scuipați între sprâncene. (un slujitor îi aduce o cană cu bere) — Na c'am înebunit! Uite berea! (bea)

III SLUJITOR

E tocmai ce 'ntristează pe Domnița...

II SLUJITOR

Și face ochii umezi slujitorilor...

LORD

Și face ca și rudele, milord,
De casa ta să fugă ca de naiba...
Stăpâne — alungă-aceste vise rele,

Revino la ce-ai fost odinioară,
 — Privește cum așteaptă slujitorii
 Un semn din partea ta, să ți se 'nchine...
 Vrei muzică? Poftim, Apollo cântă, (muzică)
 Și cântă 'n colivii privighetorile...
 Ori vrei să dormi, poftim un așternut
 Mai dulce și mai cald ca desfrânatul
 Culcuș în care sta Semiramida...
 Vrei să te plimbi? Cu flori ți-așternem calea,
 Să călărești? Iți punem telegarii
 În frâu și șa de aur și de perle;
 Iar dacă șoimii-ți plac, să sboare șoimii
 Mai sus ca 'n zori de vară ciocârlia,
 Așa cum la vânat lătratul câinilor
 Vor face deal și vale să răsune.

I SLUJITOR

Vrei curse? Fug ogarii tăi mai repede
 Ca cerbul și ca ciuta ne 'ntrecută...

II SLUJITOR

Iți place arta, noi pe loc ți-aducem (arată la tablouri)
 Pe-Adonis la un murmur de izvoare,
 Sau chiar pe Citereia-ascunsă 'n trestii,
 Cu care respirarea ei se joacă
 Mai dulce și ștregar decât zefirii...

LORD

Iar dacă vrei pe Io, alt tablou
 Ți-o poate arăta ca și în viață,
 De Jupiter furată...

III SLUJITOR

— Sau pe Dafne,

Prin spinii din pădure pribegind,
 Și glezna sgâriindu-și-o de parcă
 Vezi sângele curgând, iar pe Apollo
 Vărsând de milă lacrimi aevea...

LORD

Un nobil ești, nimic decât un nobil,
 Ce are cea mai strașnică femeie,
 Din câte sunt pe lume, de soție!

I SLUJITOR

E drept că obrăjorii-i sunt brăzdați,
 De lacrimi vărsate pentru tine,
 Dar și așa rămâne o făptură
 Așa precum pe lume alta nu e.

SLY

Eu nobil? Cu-o minune de soție?
 Visez, ori am visat până acuma?
 Sânt treaz?... Par'că vorbesc, aud, și văd,
 Simt perna moale, pela nas mirezme...
 Hm... dracu să mă ia dacă nu-s nobil!
 Și eu care credeam că-s căldărar!
 Aduceți-mi soția să mi-o văd...
 — Și dați-mi, dom'le, înc'un pic de bere...

II SLUJITOR (prezintă chiuveta)

Milord vrea poate mânila să-și spele... (Sly se spală)
 — Ce bine că milord își vine 'n fire...

De-ar ști din nou că este cine este...
 De zece ani e prada unui vis,
 Și chiar când este treaz, el par'că doarme...

SLY

De zece ani? ei brava așa somn!
 Și n'am scos toată vremea un cuvânt?

I SLUJITOR

Ba da, milord, dar vorbe într'o doară...
 — Deși te-aflai în cea mai mândră cameră,
 Spuneai că dat ai fost pe ușe-afară,
 Și gazdei aruncându-i vorbe grele,
 Spuneai că ai s'o dai în judecată
 Din pricină că berea ți-o aduce
 Cu oala, nu cu cana, pe măsură...
 Și par'că o numeai în somn, Cecilia...

SLY

Cecilia? E fata dela cârciumă...

III SLUJITOR

Dar nu cunoști stăpâne, nicio cârciumă...,
 Și nicio fată, niciun om cu numele
 De Sly, sau nu știu care ipochimem...
 Așa-animale nici n'au existat...

SLY

Mărire Ție, că m'ai vindecat!

TOȚI

Amin.

SLY

Îți mulțumesc, și-am să-ți măresc simbria.

Intră pajul cu o Doamnă cu suită după ea; unul oferă lui Sly o cană cu bere.

PAJ

Cum se simte nobilul nostru stăpân?

SLY

Dracu știe, par'că mai bine... Văd că aici e trai, nu glumă. — Unde mi-e nevasta? (bea)

PAJ

Chiar eu sunt, nobile stăpân. — Și care ți-e dorința?

SLY

Nevastă-mea? De ce nu-mi spui atunci « bărbate »? Stăpân să-mi spue ei, tu spune-mi: bărbățele!...

PAJ

Stăpân și soț, soț și stăpân, tot una...
Iar eu, soția mult supusă...

SLY

— Lasă asta.

E vorba cum să-ți zic?

LORD

— Madam, milord.

SLY

Madam Alice, Marie?...

LORD

— Madam, și-atâta tot.

Așa-i în lumea mare...

SLY

— Auzi, madam nevastă,

Ci-că-am dormit și am visat în totul,

V'o zece, cînșpe ani, sau cam pe-acolo...

PAJ

Dar mie mi-au părut treizeci, stăpâne...

Gonită fiind din patul tău...

SLY

— Săraca!

Lăsați-mă cu ea atuncea singur! (slujitorii se retrag)

Desbracă-te madam, și hai la pat!

PAJ

De trei ori nobil soț, te rog dă voie,

O noapte — două numai să mai treacă...

Sau până-apune soarele măcar...

Căci doctorii opresc, și, vai, ar fi

Să cazi din nou la pat, ca să împart

Așa curând cu tine așternutul.

Așteaptă numai, și-ai să-mi dai dreptate...

SLY

Mda? bine! Inșă cât să mai aștept?

Pricepi și tu că-i greu... — Dar nici să cad,

Din nou în aiureli... Mai bine mă abțiu,
In ciuda marilor cerințe ale cărnei.

1 slujitor intră din nou.

I SLUJITOR

Actorii vin să joace -o comedie,
Așa, milord, cum doctorii-au prescris.
Dat fiind că întristarea asta-ți urcă
Tot sângele la cap, — melancolia
Fiind doica-adevărată a delirului —
Crezură nimerit să te îmbie
Puțin, la veselia care-alungă
Humorile, și viața prelungește.

SLY

La naiba, n'au decăt să joace. Da ce comèdie mai
e și aia? I-uu fel de vicleim? sau o d'aia cu tumbă 'n ea?

PAJ

Aș nu milord, e-o ștofă... mai subțire!

SLY

De care ștofă? ștofă de casă?

PAJ

Un fel de poveste...

SLY

Mă rog, s'o vedem! Ia loc, madam nevastă, lângă
mine. Dacă-i bal, bal să fie, vorba aia, — că mai
tineri n'o să fim v'odată... (pajul se așează lângă el)

Fanfară de trompete.

SCORPIA IMBLÂNZITĂ

(1.1.) Padua. Casele lui Baptista,
Hortensio și ale altora dând în piața publică; copaci și o bancă.

Lucentio și omul lui Tranio intră pe piață.

LUCENȚIO

Fiind visul meu să văd frumoasa Padua,
Această doică-a științelor și artelor,
Ah iată-mă în rodnică Lombardie,
Grădina mult iubită a Italiei,
— Ajuns cu voia tatălui aci,
Și 'n buna ta tovărășie, Tranio,
Prea buna și 'ncercata noastră slugă.
Să stăm puțin să respirăm și apoi,
Cu sete să m'așez pe 'nvățătură,
Căci nu uita că Pisa mi-a dat naștere,
Cu faima ei de oameni serioși,
Și tata! — negustor dela un capăt,
La celălalt al lumii! — Bentivolio,
E moșul meu, iar tatăl meu: Vincențio!
Iar cine m'a crescut, și mi-a deschis

Un mare viitor, e chiar Florența!
 Drept care-aicea studii de morală
 Voi face, din acea filosofie,
 Ce-arată calea dreaptă spre virtute,
 Și — așa devine știința fericirii...
 Tu nu știi cum te simți, dar eu din Pisa,
 La Padua venind, par'că mă simt
 Ca cel ce părăsește o băltoacă,
 Și 'n valuri mari cu sete se aruncă...

TRANIO

Mi pardonato, drag stăpân al meu,
 Dar sunt ca tine de mișcat și vesel
 Că ești așa de hotărît să sugi
 La sânul dulce al filosofiei...
 Atâta doar, că 'n vreme ce vom face
 O mare disciplină din virtute,
 Să nu ajungem chiar așa de stoici,
 Și-așa de copleșiți de-Aristotel,
 Ca din Ovid să facem un proscris...
 Indoapă-te de logică savantă,
 Și fă un lucru zilnic din retorică,
 Îți bate capul și cu matematica,
 Și chiar cu metafizica, — dar inima
 Tu umpleți-o de cântec, poezie,
 — Pe scurt, învață tot ce te îmbie,
 Căci nu-i nimic util fără plăcere...

LUCENȚIO

De sfatul tău îți foarte mulțumesc.
 — Dar ce nu vine-odată Biondello?

Ne-am duce 'ndată după locuință,
Și prieteni am începe să ne facem. . .
Dar ce văd? O întreagă delegație!

TRANIO

Ce par'că ar veni să te întâmpine!...

O ușă se deschide și Baptista, cu cele două fete ale sale, Katarina și Bianca, urmate de Gremio, un pantalone și Hortensio, pretendent al Biancăi, se arată. Lucentio și Tranio se ascund după copaci.

BAPTISTA

Deci, fără supărare, domnii mei,
Aceasta iată, mi-este hotărîrea:
Să nu dau nimănui pe cea mai tânără,
Cât timp n'o cere nimeni pe-a mai mare...,
De ce nu vă e dragă Katarina?,
Că eu — cum vă cunosc și vă iubesc —
Cât vreți v'aș da răgaz să-i faceți curte...

GREMIO

Plimbând-o 'n ochii lumii, în căruță,
De rea ce e!... Mă rog, s'o ia Hortensio!...

KATARINA

Ah tată, nu mă scoate la mezat!
Că încă n'am ajuns de răsul proștilor!...

HORTENSIO

Ce vorbă! Bun, atuncea prost să fie,
Acela care mâna ți-o va cere...

KATARINA

N'ai nicio grije. Nici pe jumătate
 Tu drumul pân' la inima lui Ketty
 Vreodată n'ai s'ajungi să-l faci,
 Că ți-am și retezat,
 Cu'n scăunel cu trei picioare, scăfârlia!
 Și mutra mai boită mi ți-o fac!

HORTENSIO

Ferească Dumnezeu de-așa 'ndrăcită!

GREMIO

Ferească Dumnezeu!

TRANIO

— Ei știi stăpâne,

C'avem cu ce petrece? Fata asta,
 E ori țicnită, — ori e într'o doagă!...

LUCENȚIO

În vreme ce 'n tăcerea celeilalte,
 Eu văd sfiala inimiei de fată...
 — Sst Tranio!

TRANIO

— Ca s'o mâncăm din ochi!

BAPTISTA (celor doi)

Să spunem, prin urmare, Doamne-ajută!
 Bianca, du-te 'n casă... — și să nù pui

La suflet spusa mea, Bianca dragă:
Tu știi cât țin la tine, fata mea. (o mângâie)

KATARINA

Odorul tatii! Haide, vără-ți degetele,
In ochi, ca și mai bine să te smiorcăi!

BIANCA

Fii, soră, fericită că mă faci
Prin tine, precum vezi, nefericită.
Dorinței tale, tată, mă închin,
In muzică și cărți voi căuta,
Eu singură să-mi țin tovărășie...

LUCENȚIO

Auzi? Par'că Minerva a vorbit!

HORTENSIO

Signior Baptista, mergi cam prea departe...
Au nu găsești că faci o nedreptate
Biancăi tale?...

GREMIO

— Cum adică, Domnule,
S'o pui sub chee pentru-o sgriptoroaică?
Să 'ndure de pe urma unei scorpii?

BAPTISTA

Imi pare rău, așa mi-e hotărîrea.
Bianca, du-te 'n casă. (Bianca se duce)
Și fiindcă știu că află desfătare

In muzică, și cânt, și poezie,
 Acasă-i voi aduce profesori,
 S'o 'nvețe cât e tânără... Hortensio,
 Și Gremio, cumva dacă-ți cunoaște
 Vreunul, mi-l trimeteți. Foarte darnic,
 Voi fi cu cel ce are iscusință
 Deajuns ca să le dea o bună creștere.
 — Și acum, la revedere, — Katarina,
 Tu poți să stai, — am treabă cu Bianca. (intră)

KATARINA

Cum? ce? să mai rămâi? Atâta rău!
 Doar nu m'ați luat cu ora! — parcă nu știu,
 Ce trebuie să fac și să nu fac! — Ha! (întoarce cu un
 gest călcâele)

GREMIO

Dar ducă-se 'nvârtindu-se! Așa comoarăde fată dracu
 s'o ducă în spinare (ea intră în casă și trânteste ușa după ea)
 Nu face nimic. Iubirea noastră e destul de rece ca să
 ne suflăm în palme și să mai așteptăm. Turta noastră
 e deocamdată cocă pe amândouă părțile. La revedere.
 Totuși, din dragoste pentru dulcea Bianca, dacă dau
 cumva de un om bine pregătit să-i dea lecții, i-l trimet
 părintelui.

HORTENISO

Și eu, Signior Gremio. Dar între noi fie vorba. Cu
 toate că suntem rivali, — spre binele amândorura, și
 ca să ajungem mai repede la mâna fetei, cred că tre-
 buie să facem un lucru.

GREMIO

Ce anume, rogu-te?

HORTENSIO

Să găsim un soț pentru soră-sa.

GREMIO

Un soț? Un diavol vrei să spui.

HORTENSIO

Un soț îți spui.

GREMIO

Un diavol îți spun. Crezi tu, Hortensio, că oricât de bogat îi e părintele, poate fi cineva așa de nebun să ia de soție iadul?

HORTENSIO

Ei asta-i acum! O fi, nu spun, peste răbdarea mea și a ta să-i îndurăm nevricalele, dar nu uita dragul meu că sunt pe lume mulți proști. S'o prinde unul de ea! Ori măcar de zestrea ei! Vorba e cum să dăm noi de el!

GREMIO

Cum să-l găsim! Căci decât zestre în asemenea condiții, mai bine bătut la tălpi în piața publică în fiecare dimineață.

HORTENSIO

Vorba ta, nimeni nu se bate pentru un măr stricat. Dar nu face nimic. Fiindcă opreliștea pusă de părinte ne

apropie, noi să rămânem prieteni cel puțin până ce ajutând pe Baptista să găsească bărbat celei mari, dăm puțință celei mici să se mărite. Și atunci, o luăm dela 'nceput! Dulce Bianca! Ferice de cine te-o avea! Ce zici, Signior Gremio? Cine fuge mai repede, pune mâna pe inel...

GREMIO

Fie. Aș da cu dragă inimă cel mai bun cal din Padua celui care ar veni să-i facă curte, s'o seducă, s'o ia de nevestă, să 'mpartă cu ea așternutul, — și să ne cotorosească de ea! Să mergem. (pleacă împreună)

TRANIO

Dar cum e cu puțință ca iubirea
Să pună ghiara pe un om așa de repede!

LUCENȚIO

Ah Tranio și eu pân'am văzut-o,
Așa de slab vai, nu m'aș fi crezut!
Dar când în ea cu ochii mă pierdeam,
Simțeam ce bine-i, Doamne, să te pierzi...
Și ție, care-mi ești mai credincios,
Decât era odinioară Anna,
Reginei din Cartagena, — îți spun,
Că ard, suspin, și mor, — auzi tu Tranio? —
De nu ajung la mâna-acestei fete,
— Dă-mi Tranio un sfat căci știu că ai,
Dă-mi Tranio — ajutor, căci ești în stare.

TRANIO

Stăpâne, nu e vreme de dojană.
Iubirea nu se judecă cu capul:
A pus pe tine ghiara, s'a făcut!
Fă-ți cruce de mai rău...

LUCENȚIO

— Adevărat.

Ajunge-acum, să mergem. N'am decât,
S'ascult de sfatul tău, și sunt salvat.

TRANIO

Dar prea din ochi sorbind-o, mi se pare,
Stăpâne, c'ai uitat să vezi ceva...

LUCENȚIO

Ba Tranio-am văzut că-i mai frumoasă
Ca însăși Europa, pentru care
Chiar Zevs a coborât, ca să sărute,
Sfielnic țărml Cretei cu genunchii...

TRANIO

O fi, dar n'ai văzut cum surioara
Tuna și fulgera, ca o furtună
Ce vrea să ia auzul muritorilor...

LUCENȚIO

Văzui doar buze roșii de coral,
Văzduhul parfumat cu-o respiraare,
— Și-un cer împrăștiat cu o privire!

TRANIO

E timpul-atunci să lași puțin extazul,
 Și capul să ți-l bați ceva mai mult,
 De vrei pe fată s'o câștigi. Căci lucrurile
 Stau astfel: Sora ei e-așa de-a dracului,
 Că până ce de ea să scape taică-său,
 Mai bine-ți pui iubirea 'n cui, stăpâne.
 Pe-a mică însă-a pus'o 'n colivie,
 Să n'o mai necăjească pețitorii...

LUCENȚIO

Ce tată crud! Dar Tranio-ai văzut
 Că vrea să-i pue profesori...

TRANIO

— Ei asta-i!

Și-atunci în cap...

LUCENȚIO

— Și mie mi-a trăznit,

— Un plan!

TRANIO

— Dar care, dracu să mă ia,
 De nu e una cu al meu...

LUCENȚIO

— Grăește, Tranio!

TRANIO

Te bagi la ea ca profesòr... Ei, spune,
 Nu-i ăsta planul tău?

LUCENȚIO

— Și nu e bun?

TRANIO

E bun dar nu se poate... fiindcă-atuncea,
 Au cine va fi fiul lui Lučențio?
 Să 'nvețe pentru el, să ție casă,
 Să-și facă prieteni buni, să-i ospăteze...?

LUCENȚIO

Ei basta, par'că nu-l am eu pe Tranio!
 In lume încă nu ne-am arătat,
 Și nimeni după mutră n'ar putea
 Să spue cine-i sluga sau stăpânul.
 Așa că fii tu, Tranio, stăpânul,
 Ții casă, și faci față, — ai și slugi,
 — Iar eu, un oarecare Florentin,
 Un biet sărman din Pisa, ori din Neapole!
 Așa să facem, — gata-acum: îmbracă-te,
 Ia-mi pelerina colorată, pălăria...
 Când vine Biondello, te slujește...
 — Da-l facem mai întâi să-și ție gura.

(își schimbă hainele)

TRANIO

Aceasta 'n primul rând! — Pe scurt, stăpâne,
 Dat fiind că sunt a ta plecată slugă,
 Precum și că bătrânul la plecare
 Mi-a spus: slujește-mi fiul cu credință,
 (Deși el altceva înțelegea)

Mă voi supune, și voi fi Lucentio,
Dat fiindcă prea îmi este drag Lucentio...

LUCENȚIO

Și fata prea i-e dragă lui Lucentio,
Ca sclav să nu devie pentru-aceia
A cărei frumusețe l-a orbit,
Și scos din minți...

Biondello se apropie.

— A, uite haimanaua!

De unde vii pungașule?

BIONDELLO

— De unde!

Dar ce văd? Ți-a furat tâlharul hainele!
Ori tu pe ale lui, — ori amândoi!

LUCENȚIO

Ascultă haimana, nu-i timp de șagă!
Ca vieața să-mi salveze, bunul Tranio
Costum și 'nfățișare-mi împrumută,
Iar eu i le 'mprumut pe ale mele.
Abia-am pășit la țarm, și dintr'o ceartă,
Am cam ucis un om... și-s urmărit!
Slujește-l, îți ordon, după cuviință,
— Iar eu, mă fac scăpat. Pricepi?

BIONDELLO

— Nici pâs!

LUCENȚIO

De Tranio, ia seama, nicio vorbă!
Căci Tranio de astăzi e Lucentio.

BIONDELLO

De ce pe mine n'a căzut norocul!

TRANIO

Și cade, vai, pe mine! — ca Lucentio,
Pe-o fată de aci să pue mâna...
Dar dacă nu de dragul meu, de dragul lui,
Tu cată să te porți așa cum trebuie:
Când suntem singuri Tranio mă cheamă,
Altminteri, sunt stăpân, — și sunt Lucentio!

LUCENȚIO

Hai Tranio să mergem. Mai rămâne
Un lucru de făcut: s'ajungi să capeți,
Un loc și tu în rându-adoratorilor...
Intreabă-mă de ce, și ai să afli.
Căci am în minte planuri și mai bune (pleacă)
Prezentatorii de sus vorbesc.

I SLUJITOR

Milord, cam moțai, nu-ți cam place piesa.

SLY

Ba zău că-mi place. D'aia chiar și moțai.
E gata?

PAJ

— Nu, Milord, abia 'ncepu!

SLY

Madam nevastă, piesa-i minunată:

E lungă, dar în schimb plictisitoare! (stau și privesc)

(1.2.) Padua, piața, ca mai înainte.

Petruchio și omul lui, Grumio, se apropie de casa
lui Hortensio.

PETRUCHIO

Verona, eu te las acum cu bine,
In Padua-am venit să-mi văd prietenii,
Pe scumpul meu Hortensio, de pildă,
A cărui casă dacă nu mă 'nșel e asta...
Ia bate derbedeule, — hai bate-mi!

GRUMIO

Să-ți bat stăpâne? Pe cine să bat? E v'unu care s'a
legat de matale?

PETRUCHIO

Hai bate, măi, odată, bate tare.
Că dacă nu, îți mut din loc dovreacul!

GRUMIO

Stăpânul meu e prea supărăcios,
Și mult aș vrea să bat pe cineva,
Dar dacă-apoi mănânc o chelfăneală?...

PETRUCHIO

Hai, suni sau nu? Că-ți fac să sune glava,
Să cânte do-re-mi după ureche... (il trage de urechi)

GRUMIO

Au, au, săriți, săriți c'a 'nebunit!

PETRUCHIO

Hai, bate unde-ți spun, lepădătură.

Hortensio deschide.

HORTENSIO

Dar ce s'a întâmplat? A, vechiul meu prieten Grumio! Și bunul meu prieten Petruchio! Ce mai nou la Verona?

PETRUCHIO

Hai, vino să ne 'mpaci, Signior Hortensio.
Con tutto il cuore, ben trovato, cum se spune.

HORTENSIO

Alla nostra casa ben venuto, molto honorato, signor mio Petruchio.

Hai Grumio, ridică-te, să vă împac.

GRUMIO

Ce toacă el pe latinește nu face două parale. Cel mult face să plec din serviciul lui. Că judecă și dumneata: Imi dă într'una zor, să-l bat. Păi treabă de servitor e aia? Un stăpân tânăr ca el, că'n materie de ani abia să fi tras peste treizeci și unu!

Și mult aș vrea să trag o păruială:
Dar dacă-apoi mănânc o chelfăneală?...

PETRUCHIO

Ia uite ticălosul! — Dragul meu,
I-am spus frumos să-ți bată ție 'n ușe:
Și crezi c'a vrut?

GRUMIO

— Cum? Cui să-i bat în ușe?
Dar n'ai spus tu: Hai bate secătură?
Hai bate-mă, n'auzi, hai bate tare?
— Și-acum îmi vine cu «bătaia 'n ușe!»

PETRUCHIO

Hai pleacă nătărăule, hai șterge-o!

HORTENSIO

Petruchio, dă-mi voie să-i iau partea...
Păcat e să te cerți cu'n servitor
Așa de vesel și de bun ca Grumio...
Dar ce vânt fericit, iubite prieten,
Te-aduce din Verona ta, în Padua?

PETRUCHIO

E vântul care 'mprăștie pe tineri
In lume, ca să-și caute norocul
Departe de ai lor, în voia soartei.
Să-ți spun de ce e vorba: tatăl meu,
Antonio bătrânul, a murit.

Și iată-mă 'ntr'o mare 'ncurcătură:
 Să dau o lovitură, să mă 'nsor!
 Ceva parale, am, — și acareturi,
 — Dar plec în largul lumii dup'o fată!...

HORTENSIO

Atuncea pot vorbi deschis, Petruchio?
 Cunosc o sgriptoroaică de femeie,
 Dar nu știu dacă merită s'o vezi,
 Deși, cât despre zestre, câtă vrei!...
 Dar prea mi-eși prieten bun ca să te 'ncurc...

PETRUCHIO

Dar ce atâta vorbă? suntem prieteni...
 Și-atuncea, scurt! — cunoști tu vreo femeie
 Atâta de bogată ca să fie
 Soția lui Petruchio? Nu e zestrea
 Refrenul dulce al căsătoriei?
 Și-atunci pocită fie ca Sybila,
 Și acră, ba mai acră ca Xantipa,
 Ea nu va stinge flacăra din mine,
 Și n'aș iubi-o mai puțin chiar dacă
 Ar fi mai rea ca marea 'nfuriată!
 — Căci n'am să-mi pierd de dragul ei iubirea,
 Când zestrea-i pentru mine fericirea...

GRUMIO

Altfel om cum se cade! Spune tot ce are pe suflet...
 Ce mai vorbă, dă-i un car de aur, și dă-l după un moft,
 o cârpă, sau o babă-hârcă fără un dinte în gură, dar cu

tot atâtea boli pe ea cât cincizeci și doi de cai! Bani să fie, că 'ncolo!

HORTENSIO

Eu n'am făcut decât s'arunc o vorbă...
 Dar fiindcă, dragul meu, așa stau lucrurile,
 Petruccio, te duc la o femeie
 De toată frumusețea, și bogată,
 Și tânără, — o fată pe sprinceană...
 — Cu-o singură meteahnă, și... cam mare...
 Că este... ce să spun, mă rog... o scorpie,
 Așa de neagră, că să mor de foame,
 N'aș lua-o pentru munți întregi de aur.

PETRUCCIO

E fiindcă tu nu știi ce 'nseamnă aurul!
 — Ia spune, cum îl cheamă pe părinte,
 Și gata, — după ea, să știi de bine
 Că varsă numai foc pe nas și gură!

HORTENSIO

Părintele, Baptista se numește,
 Un foarte cum se cade om de lume,
 Iar ea e Katarina, 'n toată Padua
 Vestită pentru limba-i de năpârcă.

PETRUCCIO

Pe tată îl cunosc, pe fată nu.
 El prieten bun cu tata chiar era. —
 Ah nu 'nchid ochii până nu o văd!
 Și ori și cât de bine mi-ar părea,

Hortensio, că te văd, am și plecat!
— Ori poate vrei să vii și tu cu mine?

GRUMIO

Lasă omu să-și facă damblaua! Dacă ea l-ar cunoaște cum îl cunosc eu, ar vedea că trăznetele și fulgerul sunt prea puțin pentru el. De zece ori să-l facă măgar, sau altceva, puțin îi pasă. Dar s'o ferească Dumnezeu să 'nceapă el cu ale lui, că nici moartea n'o mai spală! E'n stare să-i dea una 'ncap, s'o lase lată ca pe-o pisică deșelată! A, nu știi ce pramatie de om!

HORTENSIO

Petruchio, așteaptă, viu cu tine.
Baptista ține'n casă un tezaur:
Comoara vieței mele, fata lui,
Mai tânără, — frumoasa mea Bianca...
O ține-ascunsă, vai, de ochii mei,
Și-ai altor bieți nenorociți ca mine.
Fiind greu, și poate chiar cu neputință,
Din pricina numitelor păcate,
Să ceară vr'unul mâna Katarinei,
Baptista — a luat o strașnică măsură:
Pe toți să 'ndepărteze de Bianca,
Atâta vreme cât de-afurisita
Nu-i nimeni să se-atingă...

GRUMIO

— Afurisita?

Frumoasă denumire pentru-o fată!

HORTENSIO (trage pe Petruchio deoparte)

Drept care, tu Petruchio fă-mi un bine:
 Prezintă-mă ca mare profesor
 De canto, pentru lecții cu Bianca,
 Să am în chipu-acesta 'ngăduință,
 Pe-ascuns, sub haină 'nchisă, ca de dascăl,
 S'ajung până la ea, să-i spui iubirea.

GRUMIO

Dacă nici asta nu-i pungășie! Ca să păcălească pe
 bătrân, tinerii care va să zică își pun capu la bătae!
 Gremio intră pe piață cu Lucentio deghizat ca profesor sub
 numele de Cambio.
 Stăpâne, ia uite, stăpâne, cine vine!

HORTENSIO

Sst, Grumio! E chiar rivalul meu,
 — Petruchio, să stăm puțin deoparte.

GRUMIO (râzând de Gremio)

Ah ce mai amarez, ce flăcăiandru! (stau deoparte)

GREMIO

Bun, știi acuma ce-i pe lista cărților.
 Ba chiar, am să le leg frumos în piele...,
 Că doar sunt cărți de dragoste! — Altceva,
 Să nu-i citești, pricepi?... Iar mai presus
 De ce va socoti să dea Baptista,
 Și eu voi ști să fiu cu tine darnic... (înapoind lista)
 Iar cărțile să fie parfumate,

Căci nu-i și ființa ei numai mireazmă?...
— Și ce-i citești?

LUCENȚIO

— Orice-aș citi va fi
Prilej ca pentru tine să pledez,
Ca tine de frumos, ba chiar mai bine,
Dat fiindcă nu ești cărturar..., — ca mine!

GREMIO

Ah ce minune, Doamne, să știi carte!

GRUMIO

Ah ce mai gugușciuc, — ce nătăfleată!

PETRUCHIO

Tăcere nătărăule!

HORTENSIO (înain tând)

— Sst! Grumio.

A dragă prieten, — Dumnezeu cu tine.

GREMIO

Imi pare bine că te văd, Hortensio!
Mă duc la cine crezi? Chiar la Baptista!
Mi-am dat cuvântul să găsesc un dascăl
Frumoasei lui Bianca, și norocul
Mi-a scos în drum pe tânărul acesta,
In știință ne'întrecut, și 'n poezie,
Ca și 'n purtări, — un dascăl pe sprinceană!

HORTENSIO

Ei bravo, tot așa am dat și eu
De altul, care chiar și-a dat cuvântul
Să-mi afle pentru ea un muzicant,
Așa că vezi, eu nu mă las bătut
In ochii prea iubitei...

GREMIO

— Prea iubită,
Doar eu voi dovedi că e Bianca...

GRUMIO (aparte)

Cu sacii tăi de bani...

HORTENSIO

— Dar nu e, Gremio,
Acuma timp să ne ciocnim iubirile...
De ești băiat de treabă-ți dau o veste
Ce bine-o să ne prindă amândorura:
I-un domn de care-am dat întâmplător,
Și care 'n înțelegere cu mine,
Va cere astăzi mâna Katarinei,
— In caz când zestrea fetei îi convine...

GREMIO

Ei bravo, minunat! Inșă Hortensio,
I-ai spus că e o fată din păcate?...

PETRUCHIO

O scorpie! Mi-a spus. Dar n'are-a face,
La mine asta e o jucărie.

GREMIO

Ei nu mai spune! — De-unde ești, amice?

PETRUCHIO

Verona m'a născut, iar tatăl meu,
Antonio, e mort. Inșă în schimb,
Norocul mai trăiește pentru mine,
Și zile lungi și bune mă așteaptă.

GREMIO

Cam greu, iubite Domn, cu-așa nevestă...
— Dar dacă-ți plac pisicile sălbatece...
Ia-ți inima în dinți, — zi Doamne ajută,
Și cere-o!

PETRUCHIO

— Ba te cred!

GRUMIO

— Altfel se spânzură!

PETRUCHIO

Doar n'am venit de-asurda! Crezi tu oare,
C'o mică zarvă-acolo-mi sparge-auzul?
Eu lei mugind, la vremea mea am auzit;
Și valuri răscolite de furtună,
Urlând ca niște turme de mistreți;
Obuze 'n câmpuri mari de bătălie,
Și cerul artileria urnindu-și!
— In luptă nu știu eu ce sunt trompetele,
Alaramele, nechezul armăsarilor?

Vorbiți de-o biată limbă de femece
 Ce nu pocnește nici cât o castană
 În sobă aruncată? — Pe copii,
 Cu gogorițe de-astea speriați-i!

GRUMIO

Că el habar nu are!

GREMIO (lui Hortensio)

— Omul ăsta,

La țanc sosește! Dumnezeu cu noi,
 — Și mai ales cu el!

HORTENSIO

— I-am dat cuvântul,

Peșitul să ne coste pe din două.

GREMIO

Ei, foarte bine, sper să meargă strună.

GRUMIO

Mai sigur sunt decât de-o cină bună.

Tranio, bine îmbrăcat ca Lucentio, vine plin de aere
 cu Biondello.

TRANIO (afectat)

A, salve, Domnii mei! Am voe oare
 Să rog a mi se spune 'n ce direcție
 Se poate merge spre Signior Baptista?

BIONDELLO

Acel ce are ci-că două fete?

TRANIO

Acela, Biondello...

GREMIO

— Nu cumva,

Te-i fi gândind și dumneata la una?

TRANIO

La una și la alta, domnul meu.

Găsești ceva într'asta?

PETRUCHIO

— Nu la aia,

Cu limbă de năpârcă 'n orice caz!...

TRANIO

Năpârcile îmi sunt cam antipatice!

— Să mergem, Biondello.

LUCENȚIO

— Bravo, Tranio. (Tranio dă să plece)

HORTENSIO

Dar numai un cuvânt, dacă-mi dai voie...

Ești oare pețitor la mâna fetei?

TRANIO

Și dacă'aș fi, de pildă, — te privește?

GREMIO

Aș nu, dar numai șterge-o, că e lată!

TRANIO

De ce? Au strada nu-i și pentru mine?...

GREMIO

O fi, dar nu și fata!

TRANIO

— Rațiunea?...

GREMIO

De vrei s'o știi, se cheamă Signior Gremio,

HORTENSIO

Sau poate 'ntâmplător, Signior Hortensio...

TRANIO

Atuncea, dacă sunteți gentilomi,

Fiți buni și m'ascultați:

Baptista e un nobil cum se cade,

— Cunoaște foarte bine și pe tata —

Iar fata lui, așa e de frumoasă,

Că are-adoratori, o sumedenie!

— Pe mine printre ei... — Doar fata Ledei,

Avea, se zice, curtezani mai mulți...

Și-atunci, de ce să n'aibe și-unu 'n plus?

Pe mine-adică... chiar dacă Lucentio

Pe Pàris ca rival ar fi să-l aibe!...

GREMIO

Cum, cum? Ne ia 'nainte dumnealui?

LUCENȚIO

Și dacă? Nu ne temem de-o mîrtoagă...

PETRUCHIO

Hortensio, cam ce vrea el să spună?

HORTENSIO

Dă-mi voie să te rog și eu ceva.
Pe fata lui Baptista ai văzut-o?

TRANIO

Cam nu prea! Dar aud că are două;
Că una are-o gură cât o șură,
Iar alta-i modestia întrupată.

PETRUCHIO

De 'ntâia nu te-atinge, că-i a mea!

GREMIO

Da, da, să o lăsăm pe-a lui Hercule!
— Ce 'nseamnă pentru el o muncă 'n plus?...

PETRUCHIO

Atunci să ne 'nțelegem, dragă Domnule:
Pe cea mai mică, cea de care-i vorba,
O ține 'nchisă tatăl ei, sub chee,
Și nu o dă la nimeni câtă vreme
Cea mare nu-și găsește pețitorul.
Scăpat însă de ea, cea mică-i liberă.

TRANIO

Atuncea dumneata ești omul nostru!
 Fă domnule un gest și sparge ghiața!
 Ne scapă de aspidă, liberează-ne
 Iubita, —și suntem ai dumitate!

HORTENSIO

Așa-i! Și fiindcă tot așa suspini,
 Și tu după Bianca, vei avea
 Și tu s'arăți în bani recunoștința
 Pe care toți, cum vezi, i-o datorăm.

TRANIO

Fii sigur, nu rămân eu mai prejos;
 Iar ca să dau dovada, vă poftesc,
 Chiar azi să bem în sănătatea fetei,
 Și-așa cum fac la bară avocații,
 Intâi să ne certăm, și-apoi: să bem!

GRUMIO

BIONDELLO

... Ideia-i minunată. Hai să mergem.

HORTENSIO

Ideia-i bună, da, — și strig grăbit:
 Petruchio 'ntre noi bine-ai venit! (pleacă)

(2.1.) Odae în casa lui Baptista.

Katarina cu un bici în mână, stă peste Bianca ghemuită de perete, cu brațele legate la spate.

BIANCA

Iubită soră, nu fii rea cu mine
Și nici cu tine-atâta de nedreaptă
Să faci din mine-o slugă și o roabă:
Fac tot ce vrei, smulg toate de pe mine,
Căci nu țin la zorzoane, — și rămâi
In fustă numai, dac'așa ți place
Surorii mele scumpe și iubite.

KATARINA

Din toți care oftează după tine
La cine ții mai mult? — Dar nu minți!

BIANCA

Dar soră dragă-ți jur că nu e unul
La care să mă uit mai mult decât
La altul, bunăoară...

KATARINA

Minți mică miorlăită. Nu-i Hortensio?

BIANCA

Dar soră, dacă-ți place, jur că singură
Voi face tot ce pot ca să te ia...

KATARINA

Aha, atunci vrei lux și bogăție:
Îți pică mukul, știu eu, după Gremio,...

BIANCA

De Gremio e sora mea geloasă?
Nu zău, glumești, — acum văd: râzi de mine!
Fii bună, dragă Ketty, și-mi dă drumul!

KATARINA (o bate)

Cum glumă? Stai atunci, ți-arăt eu glumă!

(intră Baptista)

BAPTISTA

Dar ce-ai cu ea, femee, — ai căpiat?
Bianca tatii... plânge... (îi desface mânilor) du-te, fată,
Și-ți vezi de lucru. N'o băga în seamă...
— Nu-ți crapă-obrazul de rușine, — aspidă?
Îți face ea ceva? Ți-a spus vreodată
Vre-o vorbă rea?

KATARINA

— Păi asta mă înfurie!

Tăcerea ei!... I-arăt eu! (fuge după ea)

BAPTISTA

— Cum? Și 'n fața mea?

Bianca, mergi la tine în iatac. (Bianca pleacă)

KATARINA

Văd bine, tată, nu poți să mă suferi.

Odorul tău e ea! — Pe ea mărit-o!

Iar eu, la nunta ei, să joc desculță,

Și 'n Iad să fac copii, lui Skaraoțki!...

Nu, nu-mi vorbi. Mă duc să-mi plâng amarul,

— Da 'mi vine mie bine, mă răzbun eu! (se repede afară)

BAPTISTA

Au fost părinți mai amăriți ca mine?...

Gremio intră cu Lucentio, ca dascălul Cambio, Petruchio cu Hortensio ca Licio muzicantul și Tranio ca Lucentio, cu pajul lui ducând o citeră și cărți.

GREMIO

Vecin Baptista, bună dimineața!

BAPTISTA

Bună dimineața, vecine Gremio. (se înclină)

Dumnezeu cu voi, domnii mei.

PETRUCHIO

Cu tine de asemeni. — Inșă, rogu-te...

Ai pare că o fată... Katarina...

Frumoasă, virtuoaasă...

BAPTISTA

— Am, e drept,
O fată Katarina...

GREMIO

— Prea-l iei repede.

PETRUCHIO

Mai lasă-mă în pace, domnul meu.

— Eu sunt un Veronez, care-azînd

De mintea ei aleasă, frumusețea,

Smerenia și marea-i gingășie... (Baptista ridică mâinile
la cer)

Atâtea însușiri... — dulceața ei! (apasă pe acest cuvânt)

Mi-am luat curajul oaspe-al tău să fiu,

Să văd în casa ta, cu ochii mei,

Minunea ta de fată. — Iar ca preț

Al bunei tale ospitalități,

Dă-mi voie să-ți prezint un om al meu (prezintă pe
Hortensio)

Maestru 'n matematică și muzică,

Pe fata ta din plin s'o dăscălească,

În științe mari, ce știu că-i plac deăltfel.

Primește-l dacă vrei să-mi faci plăcerea:

El Licio se cheamă, și-i din Mantua.

BAPTISTA

Fii tu bine venit, și el prin tine.

Dar cât privește biata Katarina,

Mă tem, iubite domn, că nu-i de tine...

PETRUCHIO

Aha, ți-e greu să te desparți de dânsa!
Ori poate nu sunt eu pe placul tău...

BAPTISTA

Greșală... Eu spun numai ce-am pe suflet...
De unde ești mata? Și cum te cheamă?

PETRUCHIO

Petruchio sunt eu, iar tatăl meu,
Antonio, a fost un om de treabă...

BAPTISTA

Il știi, ești fiul lui? Bine-ai venit.

GREMIO

Petruchio, povestea ta fiind spusă,
Ne lasă-acum pe noi, cu păsul nostru...
Mai dă-te înapoi, că prea te 'ndeși!...

PETRUCHIO

Ba nu plec până nu sfârșesc, — îmi place!

GREMIO

Da, da, dar numai vezi să n'o scrântești...

(lui Baptista)

Vecine dragă, să-ți ofer și eu un dar de care, știi, ai să te bucuri. Ca răspuns la dragostea cu care totdeauna m'ai cinstit, dă-mi voie să-ți prezint pe acest tânăr cărturar (prezintă pe Lucentio) care a studiat multă vreme la Reims; cunoaște de minune greaca, latina,

și alte limbi, — ca și dumnealui, muzica și matematica. Numele lui e Cambio. Primește-i te rog, serviciile.

BAPTISTA

Mii de mulțumiri, Signior Gremio. Iubite Cambio, fii binevenit. (se întoarce spre Tranio) Dar scumpe Domn, îmi pari strein. Pot îndrăzni să cunosc pricina vizitei dumitale?

TRANIO

Mă iartă, îndrăzneala-i doar a mea,
Că fiind strein de Padua, suspin
La mâna fetei tale, prea frumoasa
Și buna ta Bianca... — Inșă nu sunt
Strein de gândul tău de-a ține seama
De fata ta cea mare mai întâi.
Și tot ce vreau e doar să fiu primit,
(Cum bine îmi cunoști chiar tu familia)
Și eu, mă rog, în rândul pețitorilor,
Și oaspe să-ți pot fi și eu ca dâșii...
Iar întru educarea-acestei fete,
Dă-mi voie să ofer un instrument,
Și-aceste cărți eline și latine... (Biondello pășește cu
ghitara și un pachet de cărți)
Al căror preț tu li-l mărești, primindu-le...

BAPTISTA

Lucentio te cheamă? Ce oraș?

TRANIO

Din Pisa sunt, și-s fiul lui Vincențio.

BAPTISTA

Om foarte de ispravă; — după nume,
 Il știu prea bine. Fii binevenit.

Luați cărțile-așadară și ghitara... (lui Lucentio și Hortensio)

— Și mergeți chiar acuma la eleve.

Să vie-un om.

Intră slujitor.

— Ascultă, du pe domnii,

La dânsese, și spune amândorura,

Că-s domnii profesori, — să ia aminte. (Hortensio și Lucentio pleacă)

— Iar noi, o mică raită prin livadă,

Și-apoi la cină. — Bucuros de oaspeți,

Și fiți-vă rog ca și la voi acasă.

PETRUCHIO

Signior Baptista, n'am timp de pierdut,

Eu nu plec în peșit în orice zi...

Pe tata îl cunoști, deci și pe mine,

Unic moștenitor pe-averea-i toată,

Pe care nu mai mică am făcut-o.

Te rog deci spune-mi, dacă iau pe fiică-ta,

Cu ea cam câtă zestre ai să-mi dai?

BAPTISTA

La moarte, din pământuri jumătate,

Și 'n mână douăzeci de mii coroane...

PETRUCHIO...

Iar eu în schimbul zestrei, îi asigur,
 În caz că mor întâiul, — văduvia,
 Cu tot ce am: — pământuri și venituri.
 Și-atunci să facem actele cum trebuie,
 S'avem, și eu și ea, hârtii la mână.

BAPTISTA

Ei bine asta e ușor! — Tu inima,
 Câștigă-i mai întâi, c'aici e-aici!

PETRUCHIO

Aici e-aici? — Ha, mie spui, tăticule?
 O fi ea zgriptoroaică, dar și eu!
 Când două flacări vii se întâlnesc,
 Se 'nghit una pe alta, — nu știi vorba?
 Un vânt ușor mai mult ațâță focul,
 Dar viscolul năpraznic îl înhite.
 Așa și eu pe ea, — nici n'am ce-alege!
 Că la femeii eu nu-s copil de țâță!

BAPTISTA

Dă Doamne! Inșă 'n orice caz, băiatule,
 Fii gata pentru-o mare bătălie.

PETRUCHIO

Sunt gata, — sunt ca muntele 'n furtună:
 Ea fulgeră, el nici nu se clintește!

Intră Hortensio cu capul spart.

BAPTISTA

Ce-i prietene? Arăți puțin cam palid...

HORTENSIO

BAPTISTA

— Ia spune, cum se 'mpacă
Fetița mea cu muzica?

HORTENSIO

— Ce muzică?

Mai repede ajunge general!
Dă-i sabie în mână, nu ghitară.

BAPTISTA

Ei cum așa, ghitara n'o atrage?

HORTENSIO

Așa de mult, că mi-a trântit'o 'n cap!
Atât i-am spus: că a greșit o coardă,
Și degetul ușor i l-am mutat:
Când ea decolo sare ca o fiară,
Și-mi strigă: coarde, stai, ți-arăt eu coarde:
Și pac! cu instrumentu 'n capul meu!
O clipă am rămas ca uluit,
Cu ochii la ghitara praf făcută;
Dar ea dă zor: scripcar, țambalagiu!
Și vai curgeau din gura ei poreclele,
De par'că le 'nvățase pe de rost!

PETRUCHIO

Pre legea mea, mai rar așa drăcoaică!

Din ce în ce mai dragă mi se face...

— Ce dor îmi este să-i aud gurița!

BAPTISTA

Ia-ți inima în dinți și hai cu mine.

— Continuă cu fata mea mai mică:

E mult mai silitoare și cuminte.

— Petruchio, vii cu mine, ori mai bine

Șerpoaica s'o trimetem noi la tine?

PETRUCHIO

Mai bine mi-o trimeți. O-aștept aicea. (pleacă toți afară
de Petruchio)

Ah ce mai curte am să-i fac când vine!

Să urle cât o vrea, — eu am să-i spun:

«Ce voce dulce de privighetoare...»

— Se 'ncruntă? Eu îi spun că fruntea ei

O roză e, de rouă sărutată!

— Să zicem că nu scoate un cuvânt:

«Ce fată guralivă are tata!...

Model de suflet bun și elocvență!».

Iar dacă spune: șterge-o, — «Mulțumesc»,

Ii spun, «deci voi rămâne-o săptămână!».

Iar dacă nu vrea să mă ia, o'ntreb;

«In ce zi să fixăm căsătoria?»...

Dar uite-o, — acuma să te văd Petruchio!

Intră Katarina.

Bună ziua, Ketty, — așa aud că-ți zice...

KATARINA

Auzi, dar ești cam tare de-o ureche:
Mă cheamă Katarina.

PETRUCHIO

— Nu mai spune!

Și eu care credeam că-ți zice Ketty!
— Drăguța Ketty, — afurisita Ketty,
Dar Ketty, cel mai dulce Kettișor,
Sau puișor, c'așa sunt toate Kettele,
Bonboane de fetițe, — prăjituri!
(pe alt ton) — De dulce, bună, gîngășe ce ești,
Din târg în târg văzând că-ți merge buhul,
(Deși nu chiar atât pe cât o meriți...)
Eu vin să cer pe Ketty, — de nevastă!

KATARINA

La țanc sosit! — Hăi cară-te de-aicea,
Că dacă nu, îți car ceva în ceafă!

PETRUCHIO (dulce)

Anume ce?

KATARINA

— Un scăunel, pe semne...

PETRUCHIO

Vrei scaun? — Vin și stai atunci pe mine!

KATARINA

În cârcă duc poveri numai măgarii...

PETRUCHIO

Poveri duc și femei însărcinate...

KATARINA

Ca tine duc poveri numai mârțoagele...

PETRUCHIO

Pe tine nici în cârcă nu te iau,
Fiind prea păpușe ca să nu te spargi!...

KATARINA

Păpușe să se joace proști ca tine,
Dar nu ca s'o priceapă nătărăii...

PETRUCHIO

Bâzz, bâzz, bâzz, bâzz...

KATARINA

— Aha, ai gărgăuni...

PETRUCHIO

Ce dau târcoale unei turturele...

KATARINA

Ca turtureaua, haț, să ți-i înghită!

PETRUCHIO

Hai viespe, haide, bagă-ți acu 'n traistă...

KATARINA

Imi trebuie să 'nșep un nătăfleată...

PETRUCHIO

Atuncea lasă că ți-l smulg eu, viespe!

KATARINA

Deșteptii numai știu unde îl ține...

PETRUCHIO

Cum, eu să nu știu? Vai, îl ține 'n coadă!

KATARINA

Ba 'n limbă.

PETRUCHIO

— Care limbă?

KATARINA

— A ta, zevzecule.

Că prea bodogănești! — Rămâi cu bine. (întoarce spatele
să plece)

PETRUCHIO

Cum Ketty, pleci cu limba mea în coadă?
— Drăguță Ketty, sunt un domn... (o ia în brațe)

KATARINA (îi dă o palmă)

— Poftim dovada!

PETRUCHIO

Mai dă doar una, că te dau de-a dura...

KATARINA

Atuncea praf se-alege de blazon:
Căci dacă dai în mine nu ești Domn,
Iar dacă nu ești Domn, dau eu în tine!

PETRUCHIO

Blazonul meu ești tu, frumoasă Kitty.

KATARINA

Iar tu, în schimb, un om fără blazon.

PETRUCHIO

Sau numai un cocoș fără găină.

KATARINA

Cu-așa clapon, mai bine nici găină!

PETRUCHIO

Ei haide, Kitty, ce așa de acră?

KATARINA

Așa-i când muști din mere pădurețe...

PETRUCHIO

Dar unde vezi tu mere pădurețe?

KATARINA

La tine.

PETRUCHIO

— Unde?

KATARINA

— Dacă n'am oglindă!

PETRUCHIO

Să-mi văd adică mutra?

KATARINA

— Ce deștept! (se sbate)

PETRUCHIO

E drept că sunt prea tânăr pentru tine...

KATARINA

Deși puțin zbârcit! (îi atinge fruntea)

PETRUCHIO (îi sărută mâna)

— De multe griji...

KATARINA (scapă de el)

Dar n'ai decât să ai.

PETRUCHIO

— Ascultă Ketty,

Pe ce-am mai scump, acumă nu mai scapi! (o apucă
încă odată)

KATARINA

Te bat, te sgârii, — șapte ochi îți scot! (se zbate iar,
mușcând și zgâriind, pe măsură ce el vorbește)

PETRUCHIO

Dar nici nu mă gândesc. — Ah ce mai înger!
 Și ei care-mi spuneau că ești ursuză,
 Și rea, și acră, — Doamne, ce minciuni!...
 Căci scumpă ești la vorbă, însă dulce
 Ca florile când vine primăvara...
 Tu nu faci mutre, nu te chiondărești,
 Nici buza nu ți-o muști ca o țâfnoasă,
 Tu nu știi ce-i o gură zdrențăroasă,
 Ci dimpotrivă stai cu-admiratorii
 De vorbă lin și dulce, dragăstos... (și dă drumul)
 — De ce dă lumea zor că Ketty-i șchioapă?
 Ce lume rea! Dar Ketty e mai dreaptă
 Și zveltă ca nuiaua de alun,
 Ca ea de dulce, dulce ca migdala!
 Ia mergi puțin... — Dar nu-i deloc șontăcă!

KATARINA

Cu sluga să vorbești așa, nătângule.

PETRUCHIO

Diana în boschete nu pășea
 Mai mândru decât tine prin odaie,
 Ah fii Diana tu, iar ea doar Ketty,
 Să fie Ketty castă, — tu ștregară!

KATARINA

De unde știi atâtea drăcovenii?

PETRUCHIO

Imi vine așa în minte.

KATARINA

— Biata minte!

PETRUCHIO

Cum, nu-s deștept?

KATARINA

— Să nu te bolnăvești!

Chiar văd că ai călduri...

PETRUCHIO

— Sunt tocmai bun,

De patul Katarinei... — A, uitasem.

Ia să lăsăm odată flecăreala:

Fapt este că bătrânu-a consimțit

Să-mi fii nevastă. Zestrea-i frumușică,

Dar ce să spun, ai dat de un bărbat!...

Pe cerul care 'n ochi ți se-oglindește,

Și face din făptura ta o zee,

Bărbat mai bun ca mine nu-i pe lume!

Căci sunt născut pe Ketty să 'mblânzesc,

Și 'ncet, dintr'o sălbatecă pisică,

Comoară să o fac la casa omului!

Baptista, Gremio, Tranio, reintră în odaie.

Dar vine tata: spune-i dragă Ketty,

Că s'a făcut, consimți să-mi fii nevastă!

BAPTISTA

Ei dragul meu, cam cum a mers cu fata?

PETRUCHIO

Pe roate, mai întrebi? A mea e, gata!
Doar nu cumva-ai crezut că-s vorbe 'n vânt!

BAPTISTA

Ei fata tatii, tot ursuză?

KATARINA

— Fata tatii!...

Drăguț părinte să mă dea unui zănatec!
Un bădăran, un maimuțoi ce crede
C'a face curte 'nseamnă a 'njura!

PETRUCHIO

Să vezi cum este, tată. Dumneata,
Și toți câți mi-ați vorbit, ați fost nedrepti:
Ea nu e, face doar pe zgrițoroaica!
Și nu e drac, săraca, ci e înger,
Nu-i acră, ci ca zorii dulci de dulce,
Ca biata Criseida de blajină,
Și castă cum la Roma-a fost Lucreția!
Drept care 'ntr'un cuvânt, ne-am înțeles:
Duminica aceasta facem nunta.

KATARINA

In caz când tu te spânzuri mai întâi.

GREMIO

Petruchio, auzi ce nuntă face!

TRANIO

Așa v'ați înțeles? — mai bine lipsă!

PETRUCHIO

Răbdare Domnii mei, această alegere
Pe mine și pe ea doar ne privește.
E-o vorbă între noi ca ea în lume
Să facă pe nebuna... Dar de fapt,
Săraca fată-i moartă după mine.
Ah nu vă 'nchipuiți cum mă sorbea,
Din ochi, — și-mi da sărut după sărut,
Jurându-mi în genunchi c'am dat-o gata
Din prima clipă 'n care ne-am văzut!
Copii, voi nu știți, între patru ochi,
Ce înger face omul cel mai slab,
Din cea mai îndărătnică femeie...
— Dă-mi mâna Ketty, plec, plec la Veneția,
Să cumpăr rochii, — rochie de nuntă,
Tu tată vezi de-ospăț, poștește-ți prietenii,
— Minune de mireasă va fi Ketty!

BAPTISTA

Să mor dacă pricep ceva... — Dați mâinile,
Și vorba aia, fie cu noroc!

GREMIO

TRANIO

Dă Doamne! — Iar pe noi ne iei ca martori.

PETRUCHIO

Nevastă, tată, domnii mei, adio.
Veneția mă cheamă, iar Duminica
La ușe bate... Trebuie inele,

Alai, nu glumă, — câte și mai câte...

— Sărută-mă, Duminică e nunta! (o ia în brațe și o sărută; ea se smulge și fuge din odaie; el iese pe altă ușă)

GREMIO

Așa ceva eu n'am mai pomenit!

BAPTISTA

Eu sunt ca negustorul care marfa
Și-aruncă pe o mare 'nfuriată...

TRANIO

O marfă care și-altfel se strica!...
Așa, câștig ți-aduce, ori se 'nneacă.

BAPTISTA

Câștigul meu e, vai, să fie pace...

GREMIO

A dat bietul băiat o lovitură!
— Și-acum Baptista-i rândul celeilalte.
De când am așteptat această zi!...
Îți sunt vecin, și eu am fost întâiul...

TRANIO

Iar eu sunt unul care o iubeste
Mai mult decât încape în cuvinte.

GREMIO

Copil imberb, poți tu iubi ca mine?

TRANIO

Cărunte Domn, iubirea ta-i de ghiață!

GREMIO

Și-a ta o fi văpae!... Nu știi, mînzule,
Că toamna se înnumără bobocii?

BAPTISTA

Dați voe, domnii mei, să vă împac:
Cu fapta orice premiu se câștigă:
Deci cel ce poate fetei să asigure,
Mai multă zestre, — acela va avea-o.
— Și-atunci... să auzim, iubite Gremio.

GREMIO

Cum știi, am casă mare la oraș,
Cu-aurării și-argintării chivernisită,
Ligheane și ibrice de spălat... (Sly face o mișcare și
sforăe mai departe)

Perdele și covoare Tyriene,
Sipete rare doldura de galbeni,
Și lăzi de chiparos, de scoarțe pline,
Dantele, cuverturi și baldachine,
Pânzeturi fine, perne încrustate
Cu perle de Arabia, fireturi,
De aur, din Veneția aduse,
Alămuri, tot ce șade bine 'n casă
Și bine cred că stă gospodăriei...
Mai am apoi la țară vaci de muls:
O sută, — și o sută douăzeci

De boi grăsuți, și-atâtea acareturi...
 Bogat sunt și în ani, mărturisesc:
 Dar cât trăiesc pe ea numai o am,
 Iar mâne dacă mor, mă moștenește.

TRANIO

Imi place acest «mâne»!... — Eu la rându-mi,
 Sunt singurul moștenitor al tatei,
 Iar fetei tale, dacă îmi dă mâna,
 Ii pot lăsa trei-patru case 'n Pisa,
 Așa cum rar se pot vedea aiurea,
 Ducați apoi o sută mii pe an,
 Venit de pe ogoarele de zestre...
 (lui Gremio) Dar ce-i amice, par'că nu ți-e bine...

GREMIO (aparte)

Atâți ducați pe an! — Pământul meu,
 Intreg nu face-atâta! (tare) — O corabie,
 În drum către Marsilia mai dau!
 — Dar ce-i amice, te-a pișcat ceva?

TRANIO

Știut e că părintele meu are
 Nu mai puțin de trei corăbii mari,
 Galere două, și 'ncă o duzină
 De vase mici... — Deci ori și cât ar da,
 Eu dau de două ori mai mult ca Gremio!

GREMIO (lui Baptista)

Mai mult decât am spus, cu greu pot spune,
 Mai mult decât am dat, cu greu pot da...
 — Rămâie deci la propria-ți alegere.

TRANIO

Și 'n cazul ăsta Gremio-i bătut,
Iar fata e a mea, căci dau mai mult!

BAPTISTA

Oferta ta-i mai bună, ce să spun?
Rămâne numai chezășia tatei,
Și fata e a ta, — căci dacă, iartă-mă,
Tu mori, cu zestrea fetei cum rămâne?...

TRANIO

Acestea-s chițibușuri! — eu sunt tânăr,
Iar tata e bătrân...

GREMIO

— Și nu vezi tineri,
Ce mor mai înainte?

BAPTISTA

— Domnii mei,
Să punem punct: Duminică, voi știți,
E nunta Katarinei, iar Dumineca
Ce vine, dacă tatăl chezășie
Se pune — faci tu nuntă cu Bianca.
De nu, o face Gremio!
— Și-așa vă las cu bine pe-amândoi. (se înclină să plece)

GREMIO

Adio, n'am copile, nicio teamă:
Căci n'o să fie-așa de slab părintele
Să-ți dea averea, ca la bătrânețe

S'ajungă să cerșească, — e o glumă.

— Mai greu prinzi vulpea — atunci când e bătrână.
(pleacă)

TRANIO

Vărsat să văd pe fața ta zbârcită!

Am tras la cărți un zece! Bravo, Tranio!

Atâta numai că așa numitului...

Lucentio, îi trebuie un tată!

Pe care să-l ia lumea drept Vincențio!!

Ciudat...: Părinții fac de obicei,

Copii... Inșă acuma, luați aminte,

Copilul o să nască pe părinte! (pleacă)

(3.1.) Odaia Biancăi în casa lui Baptista.

Bianca și Hortensio deghizat ca Licio, stau jos cu o gitară; Lucentio deghizat drept Cambio stă în picioare puțin mai la o parte, așteptându-și rândul. Hortensio ia mâna Bianchei în a sa ca s'o învețe tușeul.

LUCENȚIO (întrerupe)

Cam prea 'ndrăzneț ești, dragă lăutare;
Pe semne ai uitat de-acea primire
Pe care ți-a făcut-o Katarina...

HORTENSIO

Pedant bombănitor, această fată-i
Patroana armoniilor din ceruri:
Dă-mi voie deci să am întâietate,
— Și după ora muzicei, veți face
In voie ora voastră de cetire...

LUCENȚIO

Asin înfumurat, habar nu ai
De ce s'a născocit pe lume muzica:

E ca să 'mprospăteze după studiu,
 Și orice oboseală, mintea omului...
 Dă-mi voie deci să fac filosofie,
 Și àpoi tot să cânti, că nu ne pasă!

HORTENSIO (se ridică)

Așa obrăznicie te revoltă!

BIANCA (vine între ei)

Dar, Domnii mei,
 Imi faceți o 'ntreită nedreptate,
 Certându-vă pe gusturile mele...
 Eu nu-s elev s'asculte de nua,
 Și ore 'ntregi să-l ții ca la 'nchisoare...
 Invăț numai atuncea când îmi place.
 Dar cearta ca s'o curm, poftim, stați jos,
 Ia dumneta ghitara și-acordeaz-o,
 Și până-atunci sfârșesc cu dumnealui...

HORTENSIO

Și cum am acordat, pui capăt lecției?

LUCENȚIO

Atâta rău! (Hortensio amenință)

— Ei haide, acordează-te!

Hortensio mânios se retrage, Bianca și Lucentio se așează.

BIANCA

Cam unde am rămas?

LUCENȚIO

— Aici, Domniță.

Hic ibat Simois, hic est Sigeia tellus,
Hic steterat Priami regia celsa senis.

BIANCA

Tradu.

LUCENȚIO

Hic ibat — cum ți-am spus Domniță — Simois — eu sunt Lucentio din Pisa-Sigeia tellus — deghizat ca să obțin inima ta — Hic steterat — și acel Lucentio care vine și-ți face curte — Priami — e omul meu Tranio-regia — care mi-a luat portul — celsa senis — ca să putem păcăli pe bătrânul caraghios.

HORTENSIO (se întoarce)

Domniță, instrumentu-i acordat.

BIANCA

Atuncea s'ascultăm. (el cântă). — Vai, vai ce fals!

LUCENȚIO

Hai scuipe 'n ea și ia-o dela cap! (Hortensio încă odată
se retrage)

BIANCA

Acum să văd de pot și eu traduce:

Hic ibat Simois — nu te cunosc — hic est Sigeia tellus — n'am pic de încredere în dumneata — Hic steterat Priami — ia seama să nu ne audă — regia —

nu-ți lua nasul la purtare — celsia senis — nu deznădăjdui.

HORTENSIO (se întoarce iar)

Domniță — am acordat.

LUCENȚIO

— Și notele de jos?

HORTENSIO

Sunt *joase* ele, tu ești însă *josnic*! (aparte)

Ce aere, și ce obrăznicie!

Pe viața mea de nu îi face curte!

Ei, dascălul! — Să trag puțin cu ochiul! (se furișează în spate)

BIANCA (se ridică)

Cu vremea poate-oi crede. Acuma, nu.

LUCENȚIO

Increde-te... (observă pe Hortensio) — Păi sigur, Eácide, E Ajax după numele bunicului...

BIANCA (se ridică)

Dar trebuie să crezi în profesor...

Altminteri câte nu ar fi de spus...

— Ajunge-acuma. Licio, ți-e rândul. (ia de o parte pe Hortensio)

Maestre nu o lua asupra, rogu-te,

C'am vrut să fiu drăguță cu-amândoi...

HORTENSIO (peste umăr)

Ne lasă-acuma, du-te la plimbare,
Căci n'am să cânt, fii sigur, pe trei voci...

LUCENȚIO

Vai Doamne, ce pedant! — Ba am s'aștept!
(aparte) Să trag cu ochiul, căci de nu mă 'nșel,
Scripcarul este mort după elevă... (se retrage puțin.

Hortensio și Bianca se așează)

HORTENSIO

Domniță, înainte de-a atinge
O coardă, și de-a ști ce-i degetația,
E bine să cunoaștem elementele,
Să știm ce e o gamă, — pentru care
Eu am metoda mea, ușoară, bună,
Cum nu mai e metodă 'n lumea asta.
— Și uite-o așternută pe hârtie.

BIANCA

Dar gamele de mult eu le-am făcut...

HORTENSIO

Dar n'ai făcut și gama lui Hortensio...

BIANCA (citește)

Do, este baza armoniei,
Re, e iubirea lui Hortensio,
Mi, chiar dorința lui de-a-ți fi bărbat,
Fa, fiindcă mort e după tine
Sol, e un suflet plin de dor,
La, ia-mă deci, că altfel mor!

— Ce gamă, ha! — Dar nici nu vreau s'aud!
Metoda veche nici nu se compară!
Rămân mai bine la metoda veche...

Intră Slujitor.

SLUJITOR

Domniță, Domnul mare vrea să vii,
S'ajuți să facem camera surorii,
Căci mâne, precum bine știi, e nunta.

BIANCA

Adio, dascăli dragi, mă cheamă tata. (pleacă)

LUCENȚIO

Atunci și eu de ce aș mai rămâne? (pleacă)

HORTENSIO

Să-l țiu de scurt pe dumnealui, căci pare
De ea îndrăgostit în toată legea...
Dar dacă, fată, ești așa de bleagă
La orice mortăciune să te uiți,
Te ceară cine-o vrea, — m'am săturat,
— Hortensio la alta a zburat! (pleacă)

(3.2.) Piața publică.

Baptista, Gremio, Tranio (ca Lucentio), Lucentio (Cambio),
Katarina (în rochie de mireasă), Bianca, slujitori și mulțime.

BAPTISTA (lui Tranio)

Azi dragul meu e ziua hotărîtă,
E nunta Katarinei cu Petruchio,

— Și ginerele încă n'a sosit!
 Ce vorbe-o să ne iasă, ce rușine
 Ca mirele să fie-absent când preotul
 De-o oră — așteaptă slujba s'o înceapă...

KATARINA

Rușinea e a mea, că m'am lăsat
 Să iau, fără să vreau, un bătăran,
 Un deșuchiat care te cere la iuțea,
 Dar se căsătorește pe 'ndelete...
 Ți-ăm spus că-i un dèscreeerat,
 Ce 'n glume proaste își ascunde mojiția,
 Și ca să treacă drept băiat de viață,
 La zece cere mâna dintr'odată!
 — Fixează ziua nunții, dă ospețe,
 Invită prieteni, face chiar strigările,
 Dar când la nuntă, ia-l de unde nu-i!

TRANIO

Răbdare, Katarina și Baptista,
 Petruchio vă spun, e om de treabă,
 Și n'ar putea cuvântul să și-l calce.
 O fi el aspru, dar e om cu cap,
 O fi el om de viață, da-i cinstit.

KATARINA

Ah Doamne cine mi l-a scos în cale! (se întoarce spre
 casă plângând, urmată de Bianca și restul din suita miresei)

BAPTISTA

Plângi, fată. Nu mai am să-ți fac dojană.
 De-așa jicnire și un sfânt s'ar supăra,

Darmite-o fire aspră ca a ta...

Biondello vine alergând.

BIONDELLO

Stăpâne, auzi stăpâne, am o veste, veste nouă da foarte veche!

BAPTISTA

Și nouă și veche? Cum așa?

BIONDELLO

N'auzi că vine Petruchio?

BAPTISTA

A venit?

BIONDELLO

Am spus eu c'a venit?

BAPTISTA

Atuncea?

BIONDELLO

Vine!

BAPTISTA

Când?

BIONDELLO

Când o sta cum stau eu, și te-o vedea cum te văd eu.

TRANIO

Dar care-i vestea veche?

BIONDELLO

E că Petruccio are-o pălărie nouă și jachetă veche; o pereche de pantaloni de trei ori întorși pe dos, o pereche de cizme ajunse cutii de pus în ele resturile de lumânări la biserică, una cu carâmbi, alta făr'dă, o sabie veche și ruginită, luată dela muzeul comunal, sabie fără teacă, cu mâneru spart și tăișu știrb, cu o mârțogă deșelată, abia ținându-se pe picioare, cu șaua mâncată de molii și scările nepereche, și pe deasupra, bolnavă de o fâlcariță și răpciugă îndrăcită, plină de rosături și umflături, putredă de gălbinare, înțepenită de ghinduri, moartă de ameteți, mâncată de streche, cu șoldurile ieșite, cu spinarea cocârjată, cu zăbala cu un singur hăț, de piele de berbec, care s'a rupt de mult ce l-a tras ca să nu cadă din șea, și d'aia, e numai noduri; cu o chingă de șase ori înădită, și-o crupieră de femee, din catifea, cu cele două litere ale numelui ei bătute în cue, și pe ici pe colo cârpită cu sfoară de împachetat.

BAPTISTA

Cine vine cu el?

BIONDELLO

Cum cine? Lacheul lui, tot așa de împopoțonat ca și mârțoaga; cu un ciorap de ață 'ntr'un picior, și unul de lână într'altul, legați cu funte, roșie și albastră, o pălărie veche cu tot felul de zorzoane pe ea, — o dihanie, o dihanie în haine de sărbătoare, care nu seamănă nici a slugă de creștin, necum a slugă de boer...

TRANIO

Mă mir, căci de-obicei nu-i plac zorzoanele...
Dar cine știe ce l-a apucat...

BAPTISTA

Dar fie cum o fi, numai să vie!

BIONDELLO

Da nu vine, stăpâne.

BAPTISTA

N'ai spus că vine?

BIONDELLO

Am spus eu că vine Petruchio?

BAPTISTA

Dar cine?

BIONDELLO

Calul lui vine, stăpâne, — cu el în spinare.

BAPTISTA

Ei, tot una e.

BIONDELLO

Pe ce-am mai scump,
Pre legea mea,
Un om și-un cal

Deși sunt doi
Fac tot un drac!

Petruchio și Grumio, îmbrăcați caraghios intră pe piață, cu mare
tâmbălău.

PETRUCHIO

Ei, nu-i acasă nimeni? Unde-s oaspeții?

BAPTISTA (rece)

A, bun sosit.

PETRUCHIO

— La naiba cu sosirea!

BAPTISTA

Credeam că șchiopătezi...

TRANIO

— Și te visam...

Mai bine îmbrăcat...

PETRUCHIO

— Dacă eram,

Veneam așa de iute?... — Unde-i Ketty,
Iubita mea mireasă? — Ce faci tată?
Dar ce-aveți? Par'că stați cam bosumflați...
— Și par'că ați vedea un monument,
Un om picat din ceruri, — o cometă!

BAPTISTA

Că azi e nunta ta, vei fi știind...
Intâi eram mâhniți că n'ai venit,

Acum, și mai mâhniți că ai venit!
 In halul ăsta?! Svârlă de pe tine
 Aceste zdrențe, — nouă ni-e rușine,
 Pe tine pur și simplu te insultă.

TRANIO

Și spune, ce grozavă întâmplare
 Aiurea-așa de mult te-a reținut,
 Și-aici te-aduce prins ca de pe gârlă?

PETRUCHIO

E greu de spus, mai greu de auzit...
 Destul că am venit să-mi țin cuvântul,
 Deși mă veți ierta într'o privință...
 — Dar pentru asta timp e berechet...
 Și poate vă va face chiar plăcere.
 Dar unde-i Ketty? Stăm și timpul trece,
 — D'un ceas ne-așteaptă lumea la biserică!...

TRANIO

Să nu te-arăți miresii 'n țealele-astea!
 Mai bine vii la mine și te schimbi.

PETRUCHIO

Ei asta-i! Ba să vezi cum or să-i placă!

BAPTISTA

Așa, în orice caz, tu n'ai s'o iei.

PETRUCHIO

De ce, mă rog? Ia mai sfârșiți odată!
 Cu mine, sau cu haina se mărită?

Măcar să pot în mine repara,
 Ce strică ea, precum repari o haină!
 Dar ce stau eu și trăncănesc aicea,
 Când scumpa mea mireasă mă așteaptă
 A mea s'o fac pe viață, cu'n sărut!? (se grăbește, cu
 Gremio după el).

TRANIO

El are 'n cap ceva cu straele-astea...
 Măcar de-om izbuti să și le schimbe
 Nainte de-a se duce la biserică...

BAPTISTA

Să mergem după el, să-l urmărim. (urmează pe Petruchio
 Gremio și alții pleacă deasemenea)

TRANIO

Afară de iubirea ei mai trebuie
 Să vrea și tatăl ei, consimțimânt,
 Pe care ca să-l pot avea, cum știi,
 Imi trebuie un om (oricare-ar fi,
 Că-l dăm pe brazdă noi) să treacă drept
 Vincențio din Pisa, și să pună
 In Padua aicea chezășie
 De sume chiar mai mari decât fu vorba...
 Așa tu vei putea s'aștepți în liniște,
 Și fata să o iei, cu voia tatălui.

LUCENȚIO

De nu ne-ar sta în spate muzicantul,
 Și nu ne-ar urmări la orice pas,

Uşor noi ne-am putea uni în taină,
 Şi-atuncea — ori şi ce ar spune lumea —
 În ciuda ei, — a mea ar fi Bianca!

TRANIO

Noi lucrul pas cu pas să-l urmărim,
 Şi ori şi ce prilej să-l folosim,
 — Jucându-ne cu barba unui Gremio,
 Cu toate iscodirile bătrânului,
 Cu Licio, sărman amorezat,
 Şi-aceasta, ca Lucreţio să 'nvingă!

Gremio se întoarce.

A, iată-te. Vii chiar dela biserică?

GREMIO

Mai vesel ca şcolarul dela şcoală.

TRANIO

Şi vin acasă şi însurăţei?

GREMIO

Şi ce însurăţei! — Să-l vezi pe el,
 Vai, plângi de milă fetei!

TRANIO

— Cum adică,

Mai diavol decât ea? Cu neputinţă!

GREMIO

Ce diavol, că e diavol mare, — tartor!

TRANIO

Dar par'că ea se lasă mai prejos!...

GREMIO

Ce spui? E-o mielușea, o porumbiță!
A fost ceva!... Când preotul întreabă
De vrea cu Katarina să se 'nsoare,
«Dar ce dracu să vreau» răspunde el,
Și-atâta de răstit, încât de spaimă
Părintelui din mână-i cade cartea!
Iar când să se aplece s'o ridice,
Ii dă un ghiont așa de zdravăn, că se duc
De-a dura preot și ceaslov, ceaslov și preot...

TRANIO

Și fata ce spunea la toate astea?

GREMIO

Ea biata tremura! Căci el bătea
Intr'una din picior și înjura,
De parcă nu știu ce îl apucase.
In fine, după slujbă cere vin,
Și strigă: Hai noroc!, — ca la un chef,
Pe puntea unui vas după furtună!...
Iar după-o dușcă zdravănă de tămâios,
Aruncă restu 'n ochi, paracliserului,
Și asta pe motiv că i se pare
Că «barba lui cam cere a mâncare»!
Acestea puse-și ia de gât nevasta,
Și-i dă o pupătură-așa de tare

Că bolta pân'la cer a răsunat!
 Mi-a fost par'că rușine, și-am plecat.
 Alaiul dealtfel cred c'a și pornit.
 Dar nunți ca asta n'am mai pomenit.
 — Auzi, auzi! Par'că se-aude corul!

Cântăreții cu alaiul de nuntă intră pe piață, Petruchio și Katarina în frunte, urmați de Bianca, Hortensio, Grumio și restul suitei.

PETRUCHIO

Dragi prieteni, Domnii mei,
 Vă foarte mulțumesc de osteneală.
 Desigur, vă gândiți acum la cină,
 Căci drept e, pregătisem masă mare,
 Dar trebuie să plec numaidecât,
 — Vă las cu bine!

BAPTISTA

— Cum? Dar pleci la noapte!

PETRUCHIO

Ba trebuie să plec până 'nserează...
 Să nu vă mire, — vai, dacă ați ști
 Cât am pe cap, voi singuri m'ați goni!
 Deci înc'odată foarte mulțumesc
 C'ați fost de față la unirea mea
 Cu-această bună, dulce soțioară,
 Mâncați și beți în sănătatea mea,
 Că trebuie s'o șterg, — la revedere!

TRANIO

Rămâi te rog, și pleacă după cină.

PETRUCHIO

Dacă nu pot?

GREMIO

— Rămâi, te rog și eu.

PETRUCHIO

Ah dacă aș putea...

KATARINA

— Rămâi, te rog.

PETRUCHIO

Ah ce plăcere!

KATARINA

— Că rămâi?

PETRUCHIO

— Ba că mă rogi,

Mă rogi să mai rămâi, — dar dacă trebuie!...

Chiar dacă în genunchi tu m'ai ruga...

KATARINA

Ba ai rămâne dacă m'ai iubi...

PETRUCHIO

Hai, calul, Grumio!

GRUMIO

— E gata, îndopat!

KATARINA

Atuncea, fă cum vrei.

Eu nu plec azi, nici mâne, plec când vreau.

Vezi ușa? — ăsta-i drumul! Călătorului

Ii șade bine — zice-se — cu drumul!...

Eu plec numai atunci când am eu poftă.

— De-o merge-așa, halal de-așa bărbat!

PETRUCHIO

Blajină Ketty, nu te supăra.

KATARINA

De ce să nu mă supăr dacă-mi place!

(tatei) La urma urmei, ducă-se 'nvârtindu-se!

GRUMIO

Aha, acum să mi te văd, stăpâne.

KATARINA

Poftiți la masă, domnii mei. — Femeia,

Ce face pofta soțului, e — o proastă.

PETRUCHIO (acerb)

La masă, dac'ășa vrea Katarina.

Asculte de mireasă toți nuntașii,

Mâncați și beți, petreceți, faceți chef,

Și beți în sănătatea fecioriei,

— Fiți veseli, și lăsați-mă în pace,
Căci Ketty, fata mea, pe plac îmi face!

(o ia de mijloc în sfidarea asistenței)

Nu vă holbați, nu bateți din picior!
Eu vreau să fiu stăpân pe ce-i al meu,
Ea-i casa mea, pământul, acareturile,
Hambarul, câmpul și gospodăria,
E calul meu, măgarul meu, — și vaca,
Poftiți cu'n fir de ea să vă atingeți,
Poftească unul drumul să mi-l taie!
Spre Padua, iubito! — Trage, Grumio,
Hai sabia, că mișună tâlharii,
Salvează-ți, hai, stăpânii, — fii bărbat!
— N'ai grije Ketty, pentru tine, dacă vrei,
Culc la pământ un milion de proști ca ei!
(o ia pe sus, prin piață, Grumio făcându-se că le acoperă
retragerea)

BAPTISTA

Ei, iată o pereche potrivită...

GREMIO

Puțin de mai ședeau, muream de râs!

TRANIO

Mă rog, a fost o nuntă ca 'n povești!

LUCENȚIO

Domniță, ce părere ai de soră?

BIANCA

A luat pe o nebună un nebun.

BAPTISTA

Deși la masă, dragi vecini și prieteni,
Sunt două locuri goale, — avem din plin,
Atâtea bunătăți să umplem golul...

— Luceño, iei locul lui Petruchio,
Iar tu Bianca, locul sorei tale.

TRANIO

Dar știi să faci, Bianca, pe mireasa? (ii ia mâna)

BAPTISTA

N'ai nicio grije. — Domnii mei, să mergem.

(merg înăuntru).

(4.1.) Hall-ul casei lui Petruccio la țară; scări ce duc la o galerie; o mare vatră deschisă; o masă, lavițe și scaune, trei uși, una ducând în tinda de afară.

Grumio intră în casă cu umerii plini de zăpadă, cu picioarele pline de noroi.

GRUMIO (se aruncă pe o laviță)

Pfui! Dracii să le ia de hârtoape păcătoase, mârțoage deșelate și stăpâni țigniți! În viața mea n'am fost așa bătut, murdar și sleit de puteri! M'a trimes înainte să fac focu, să aibă cald cân' sosesc. Acuma, dacă n'aș fi eu numa un pumn de carne, să mă 'ncălzesc la foc mai iute ca o ulcică, până să mă dezgheț eu la gura sobei buzele mi s'ar lipi de dinți, limba de ceru gurii, iar inima de lingurea! Dar ca să mă 'ncălzesc cată să suflu mai întâi în foc, cu toate că, luând în consedirație vremea, puțin mai înalt să fiu și mi-ar îngheța scăfârlia! — Ei, unde ești Curtis?

CURTIS

Cine clănțâne din dinți?

GRUMIO

Un sloi de gheață! Dacă nu crezi, poți să te dai pe gheață pe spinarea mea, din ceafă până 'n călcâie. Foc, dragă Curtis, foc.

CURTIS

Da vine, Grumio, stăpânu și stăpâna?

GRUMIO

Să poate să nu vie? D'aia zic, fă focul Curtis, și nu turna gaz peste foc!

CURTIS

Adevărat că-i o femeie afurisită foc?

GRUMIO

Era, Grumio, pân'a dat înghețu. Că nu știi tu? Geru îmblânzește om, fiară și femeie! Așa că a 'mblânzit: pe stăpân, pe mine, și pe dumneai!

CURTIS

Fugi d'acolo, om d'o șchioapă, că n'ăi fi fiară!

GRUMIO

Cum d'o șchioapă, măi? Păi coarnele tale-s d'o șchioapă și eu sunt mai lung ca ele! Da ia fă mai repede focu, să nu intri pe mâna lu stăpânu, că oricât de rece ai fi tu acum, cu una te lasă și mai rece!

CURTIS (se apucă să aprindă focul în vatră)

Da ce mai nou pin lume, dragă Grumio?

GRUMIO

Frig, Curtis, și nimica altceva. D'aia zic, fă focu! Fă-ți datoria și așteaptă-ți partea, că stăpânu și stăpâna îs morți de frig.

CURTIS (se ridică dela vatră)

Uite că l-am făcut! Spune acum, dragă Grumio, ce mai veste?

GRUMIO

O veste cu neveste, ce mai vrei?

CURTIS

Te ții numa de șoalde, — spune omule.

GRUMIO (își încălzește mânilor)

A doua veste-i că mi-e frig. A treia, că mi-e foame. Unde-i bucătaru? Gata masa? Gătită casa, rogojinele puse, păianjenii măturați, oamenii de serviciu puși la ciorapi albi și chembrică nouă, toți proștii gătiți ca de nuntă, covoarele puse, fiecare lucru la locu lui, paharele curate pe dinăuntru, slujnicele pe dinafară?...

CURTIS

Toate 'n regulă. Da rogu-te, spune, ce mai nou?

GRUMIO

Ce mai nou? (se scarpină) A, calu meu a căzut de sub mine, iar stăpânu și stăpâna au căzut de pe cal.

CURTIS

Cum au căzut?

GRUMIO

Foarte bine. Din șa, în noroi. E-o poveste 'ntreagă.

CURTIS

Povestește, dragă Grumio.

GRUMIO

Atunci ciulește urechile.

CURTIS

Le-am ciulit.

GRUMIO

Uite povestea. (îi dă o palmă peste ureche)

CURTIS

Ptiu, asta-i o poveste care ustură, măi!

GRUMIO

Sau cum ai spune, o poveste... înduioșătoare! Da asta a fost numa ca să bat la poarta auzului tău și el să-mi spue: Intră! — Acum, gata, încep. Imprimis, veneam pe un deal la vale, stăpânu călărind înapoia stăpânei.

CURTIS

Amândoi pe un cal?

GRUMIO

Și ce te privește? Ce-are-a face?

CURTIS

Face un cal...

GRUMIO

Atunci povestește tu. Dacă nu mă încontraî, auzai cum a căzut calul sub ea și ea sub cal; în ce mocirla dracului, și cum s'a mânjit ca dracu, și cum el a lăsat-o la dracu sub cal, și-al dracului ce m'a bușit pe mine că s'a 'mpleticit calu, și cum înnota săraca în noroi ca să mă scoată din ghiarele lui, și cum înjura el, și se ruga ea (care nu s'a rugat în viața ei); cum țipam eu, și cum au luat-o caii razna și hățul lui s'a rupt și eu am pierdut crupiera, — și alte și alte lucruri neuitate, da care acuma o să cadă în uitare, ca noi să ne-aducem aminte de ele și 'n mormânt!...

CURTIS

Ce 'nțeleg eu din toate astea, e că ea îi și mai a dracului ca el.

GRUMIO

Și-i tocma ceea ce tu și cei mai mândri ficiori ai casei veți avea prileju să ocservați de cum va păși pragu. Da ce mai tura-vura? Cheamă pe Natan, Iosif, Nicolae, Filip, zaharisitu ăla de Valter și pe toți ăilanți. Pune-i să se pieptene frumos, să-și perie livrelele albastre, să-și pue jartiere de altă culoare la fiecare picior, să facă plocon pe picioru stâng, și să nu s'atingă cu'n fir de păr de coada mârțoagei stăpânului, până nu-i sărută mâna. Gata toți?

CURTIS

Pe sprinceană!

GRUMIO

Să vie!

CURTIS (cheamă)

Ei n'auziți acolo? Ieșiți înaintea stăpânului și stăpânei. Și căutați să faceți față!

GRUMIO

Ce față! Că face ea o mutră!

CURTIS

Ei, cine nu știe?

GRUMIO

Tu nu știi, că altfel nu le-ai mai spune să facă față!

CURTIS

Adică, vreau să spui, să-i dea onorurile, omule.

GRUMIO

O să vă dea ea onoruri: câteva palme.

Intră patru sau cinci slujitori; se îndeasă în Grumio.

NATAN

Bine-ai venit Grumio.

FILIP

Ce mai nou, Grumio?

NICOLAE

A, uite pe Grumio!

NATAN

Ce mai faci bătrâne?

GRUMIO

Bine-ai venit Grumio, ce mai nou Grumio, ce mai faci Grumio, ia lăsați-mă 'n pace, moftangiilor! Mai bine vedeți ca toate să fie 'n regulă. Este?

NATAN

Este. Stăpânul e pe-aproape?

GRUMIO

La câțiva pași de-aici. A și descălecat. Așa că nu fiți... Drăce, a și sosit.

Ușa e trântită tare într'o parte și Petruchio intră cu Katarina, amândoi plini de noroi de sus și până jos, el pășește voinicește către mijlocul odăiei, ea aproape leșinată, dar încă nedomesticită, se reazemă de canatul ușei.

PETRUCHIO

Dar unde sunt măgarii? Niciun om la poartă, Să-mi ție scara, calul să mi-l ție...? Grigore unde-i? Filip sau Natan?

SLUJITORII (alergând)

Aici, aici stăpâne!... sunt aici!

PETRUCHIO

Aici, aici stăpâne, sunt aici!

— Nemernici, bătăranii și gogomani!

Așa primiți stăpânul? Slujbă-i asta?

Știați de mai 'nainte... — unde-i prostul?

GRUMIO

Aici, la fel de prost ca mai 'nainte...

PETRUCHIO

Țărane, — mocofan umplut cu borhot,

Ți-am spus sau nu să-mi ieși în cale 'n parc?

S'aduci și pe acești măgari cu tine?

GRUMIO

Natan n'avea livreaua încă gata,

Pantofii lui Gavrilă n'aveau tocure,

Boia de dat pe pălării, — nici pic!

Pumnalul lui Alexe, fără teacă!

Adam era doar gata, și Grigore,

Că ceilalți, mai rău ca cerșetorii!

Doar zdrențe! — Și-au venit așa cum sunt.

PETRUCHIO

Hai repede, dați masa, ticăloșilor. (se repede afară)

(cântă) *Aah ce frumoasă este viața de flăcău, ha ha!*

(văzând pe Katarina încă la ușe)

Dar unde-or fi? Dar nu stai, dragă Ketty?

Ia loc, bine-ai venit în casă nouă... (o aduce la foc)

— Mâncare, de mâncare, hai, mâncare!

Intră slujitori cu mâncare.

Uffff, Doamne! — Ketty, Kettișor, fii veselă!...

(se așează lângă ea)

— Dar cine-mi trage cisma, marțafoilor? (un slujitor
îngenunche să-i tragă cismele)

(cântă) *Și drumul era bun, și pe cărare*

Venea burtos, un popă de-a călare...

Incet că-mi smulgi piciorul, nătărăule! (îl pleznește)

Invață, na, să știi cum să tragi cismele. (îi dă al doilea
picior, îi scoate cisma, se ridică)

— Fii veselă, iubito! — Apă, apă! Intră unul cu apă,
Petruchio se uită în altă parte.

Dar unde mi-e cățeaua? — Prăpăditule,

Te duci la văru-meu și-i spui să vie. (un slujitor iese)

Ah Ketty, am un văr... să-i pupi năsucul!

— Cipicii, ei, cipicii! — Unde-i apa? (lighianul i se aduce
pentru a doua oară)

Hai Ketty, spală-ți mutra, și fii veselă. (dă peste ser-
vitor și varsă apa)

Jigodie, verși apa? Na, potae! (îl bate)

KATARINA

Dar nu el e de vină, vai ce nervi ai!

PETRUCHIO

Ha, nervi cu un zevzec, o nătăfleată!

Hai Ketty, stai, — ai fi având o foameee! (vine la masă).
(dulce, după o pauză)

... Spui tu, sau eu spun Ketty, rugăciunea?...

— Aha berbec!

I SLUJITOR

— Da.

PETRUCHIO

— Cine l-a adus?

PETRE

Eu.

PETRUCHIO

— Dar e ars! Poftim, mi-au ars berbecul!

Să nu-i pleznești? — Să vie bucătarul!

Hai, luați-mi-l d'aicea, cioflingarilor!

Mâncare-i asta? ăsta e berbec?

Mânca-ți-l voi, cu tava lui cu tot! (aruncă tava în capul
servitorilor)

Becisnicilor, javrelor, lingăilor!

— Și bonbăniți? V'arăt eu bonbăneală! (îi ia la goană
pe toți, afară de Curtis, din odae)

KATARINA

Bărbate, liniștește-te, mâncarea

Era destul de bună... ce-ai cu ea?

PETRUCHIO

Dar dacă-ți spun că toată era arsă?

Și ars eu nu am voie să mănânc...

Imi urcă sângele la cap, mă 'nfurie...

— Cum suntem puțintel cam... slabi de înger,

Mai bine post, decât ca amândoi,

Să dăm, Doamne fereșete'n vreo dambla!

In viața ta să nu mănânci prea ars...
 Dar nu-i nimic, postim mai bine astăzi,
 Și mâne, draga mea, să tot mâncăm.
 (solemn) — Să mergem către patul nupțial.

(o ia de mână, merg sus, urmați de Curtis; slujitorii se întorc
 unul câte unul pe furis)

NATAN

Ei Petre, — ai mai văzut așa ceva?

PETRE

Ii dă la cap cu propria ei armă.

GRUMIO

Unde-i acum?

CURTIS coboară.

La ea 'n odae... predicându-i cumpătare!

Injură, urlă, fulgeră și tună,

Iar ea, săraca, nu-și găsește capul,

Și stă de parc'ar fi din cer picată!

— Fugiți, fugiți, — că vine iar încoace! (fug din odae)

Petruchio apare la galerie.

PETRUCHIO

Așa mi-am început cu ea Domnia...

Și cred că voi sfârși cum e mai bine...

Când șoimul e flămând, cu burta goală,

De vrei să ți-l dresezi, să nu-l îndopi,

Căci nu se mai aruncă după pradă...

— Mai am încă un mijloc ca s'o fac

Să vină când o chem, să-mi știe glasul,
 Și-anume — s'o țiu trează, — ca pe șoim,
 Când vrei să-l îmblânzești, și el se zbate...
 ...Azi n'a mâncat, și nici n'o să mănânce.
 Azi noapte n'a dormit, — și n'o să doarmă!
 Așa cum am găsit și cu mâncarea,
 O pricină găsesc eu și cu patul,
 Și zvârrr! până 'n tavan cu cuvertura,
 Cu plapuma 'ntr'o parte, perna 'ntr'alta,
 Făcând însă așa ca tot scandalul
 Să pară doar de dragul ei făcut...
 Va sta, într'un cuvânt, de veghe-o noapte...
 — Să moțăe, că iar încep să urlu,
 Ca zarva și mai trează să mi-o ție...
 ...Așa omori un om cu bunătatea!
 Așa 'ndulcești o fire îndrăcită.
 E vr'unul care alt sistem cunoaște
 Prin care o femeie se îmbună?
 Să-l spue, fiindcă face-o faptă bună! (se întoarce la
 camera nupțială)

(4.2.) Piața publică în Padua.

Lucentio (Cambio) și Bianca așezată sub copaci cetind o carte; Tranio (ca Lucentio) și Hortensio vin dintr'o casă de cealaltă parte a pieței.

TRANIO

Dar nu cred ca Bianca, dragă Licio,
 Pe altul decât mine să iubească.
 Iți spun că nu mai poate după mine...

HORTENSIO

De vrei să te convingi, să stăm puțin
Și lecția-amândoi s'o urmărim. (stau după un copac)

LUCENȚIO

Și tragi ceva folos din ce citești?

BIANCA

Tu spune-mi mai întâi cam ce citești?

LUCENȚIO

Aceiace predau: arta iubirei...

BIANCA

Și crezi că ești stăpân pe-această artă?...

LUCENȚIO

Cât timp îmi ești pe inimă stăpână. (se sărută)

HORTENSIO

Elevă silitoare, ai văzut?

Mai spune-acum că fata nu iubește,

Pe nimeni decât scumpul ei Lučențio!

TRANIO

Ah jocurile dragostei, femeia!

Îți spun că e de neînchipuit...

HORTENSIO

Inchipue-ți, și taci! Eu nu sunt Licio,

Și nici chiar muzicant precum arăt.

Da-ți spun că scârbă mi-e să fac ce fac
 De dragul unei fete ce preferă
 Un coate-goale unui Domn ca mine...
 — Căci află, dragul meu, că sunt Hortensio!

TRANIO

Signior Horteniso, de mult am auzit
 Că ești aproape mort după Bianca,
 Dar fiindcă am văzut cu ochii mei,
 Fac cauză cu tine, și din inimă
 Abjur pentru de-apururi o stricată!

HORTENSIO

Privește cum se strâng și se sărută...
 — Primește mâna mea, și juruința
 Că 'n veci la ea nu mă mai uit; — nevrednică
 De tot ce 'n suflet i-am purtat, eu o abjur!

TRANIO

La fel și eu îți jur, pe ce-am mai scump,
 Că n'o mai iau, chiar în genunchi să-mi cadă!
 Mi-e scârbă, pfui! — Ce bestie să-l placă!

HORTENSIO

De el să aibe parte, — să se sature!
 Iar eu, ca jurământul să mi-l țin,
 Îți spun că am să-mi iau chiar zilele-astea,
 O văduvă bogată ce m'adoră
 Cum eu am adorat pe găscă asta!
 Te las, Signior Lučențio, — femeia

S'o judeci după inimă, nu ochi.

— Am spus, și ai să vezi că-mi țin cuvântul. (pleacă,
Tranio vine la îndrăgostiți)

TRANIO

Domniță, cerul harul să-și coboare
Pe toți câți sunt pe lume 'ndrăgostiți,
Dar află că v'am prins, și cu Hortensio,
Iubită păsărea, te-am abjurat!

BIANCA

Ei cum? chiar amândoi m'ați abjurat?
Vai ce nenorocire!

TRANIO

— Amândoi.

LUCENȚIO

De Licio atuncea am scăpat.

TRANIO

A pus băiatul ochi pe-o văduvioară...,
Pe care-o ia în ziua 'n care-o cere.

BIANCA

Ajută-i Doamne.

TRANIO

— O 'mblânzește el!

BIANCA

S'o creadă el!

TRANIO

— Ia lecții la o școală...

De îmblânzit femeia!

BIANCA

— E vreuna?

TRANIO

Dar cum să nu? E școala lui Petruchio!

— Te 'nvață o întreagă aritmetică

Să faci o mielușea, dintr'o dezmetică!...

Biondello vine alergând.

BIONDELLO

Stăpâne, m'am uscat de când aștept.

Dar iată că 'n sfârșit, de pe colină,

Coboară 'ncet un înger bătrânel,

In chip de tată!

TRANIO

— Cine-i, Biondello?

BIONDELLO

Știu eu? V'un negustor, sau poate dascăl...

Dar după 'mbrăcămite și ținută,

Aduce — ce să spun? — mai mult a tată...

LUCENȚIO

Și ce să fac cu el? (lui Tranio)

TRANIO

— Dacă-i credul,

Il fac pe loc să treacă drept Vincențio,

Și 'n chipul ăsta, tot pe loc să dea

Ceruta chezășie, lui Baptista...

— Deci ia-ți iubirea 'n casă, și ne lasă.

(Lucentio și Bianca intră în casa lui Baptista)

Sosește Dascălul

DASCĂL

Vă aibe Domnu 'n pază.

TRANIO

— Și pe tine.

Departa mergi, sau până pe aicea?

DASCĂL

Aicea pentru-o săptămână, două...

De fapt merg mai departe, către Tripolis,

Prin Roma, dacă Domnul mă ajută.

TRANIO

Din care parte, rogu-te?

DASCĂL

— Din Mantua?

TRANIO

Din Mantua? Ferit-a Sfântul! Vii din Mantua,

In Padua, și vrei să scapi cu zile?...

DASCĂL

Cu zile? Cum cu zile? Ce-i în Padua?

TRANIO

Dar nu știi, dragă Domnule, că-i moarte
De om, să vii din Mantua în Padua?
Corăbiile voastre în Veneția
Au fost oprite, pentru-o ceartă între duci.
O clipă de veneai mai înainte,
Tu singur auzeai o proclamație!...

DASCĂL

Vai ce-a căzut pe capul meu! — am polițe,
De tras aci, la ordinul Florenței...

TRANIO

Ei ce să-ți fac! — Dar bine ca să-ți fac,
Eu cred că... Insă spune mai întâi...
Ai fost vreodată 'n Pisa?

DASCĂL

— Doar odată.

— In Pisa cea bogată 'n oameni mari?

TRANIO

Și nu știi printre ei de un Vincențio?

DASCĂL

Da, da, am azit, — un negustor!
Dar putred de bogat.

TRANIO

— E tatăl meu!

Și ce să spun? — îți seamănă leit!

BIONDELLO

Cum seamănă leit un măr cu-o stridie!...

TRANIO

Și iată ce pot face, ca să scapi
 Cu vieață din această 'ncurcătură,
 Din care ai să vezi că nu e rău
 Să semeni o lecuță lui Vincențio...
 Iei numele și creditu-i pe piață,
 Și vii să stai la mine frumușel,
 Dar numai să joci rolul — așa cum trebuie...
 Pricepi? — Și 'n chipul ăsta poți să stai,
 Aici, cât ai nevoie. — E un bine,
 Pe care-l fac, — primește-l sau respinge-l.

DASCĂL

Dar cum să nu-l primesc? De-acu 'nainte,
 Ești chiar mântuitorul vieței mele.

TRANIO

Atunci om face-așa cum e mai bine.
 Tu află deocamdată că aștept
 Pe tata-aci dela o zi la alta,
 Să pună semnătură pe un act,
 De dotă... pentru fata lui Baptista.
 Îți dau eu amănuntele, — hai, gata!
 Acuma vino să te 'mbraci ca tata.

(4.3.) Hall-ul casei lui Petruccio la țară.

Katarina și Grumio.

GRUMIO

Nu, nu; mi-e frică! Vai de pielea mea!

KATARINA

Cu cât mă chinue, cu-atât mai rău se face...
 Dar ce? m'a luat ca eu să mor de foame?
 La tata cel din urmă cerșetor
 Intinde mâna, și-are o pomană!
 Sau dacă nu, la altă ușe bate!
 Iar eu care în vieța n'am cerut,
 Căci n'am avut în vieța mea nevoie,
 Mor, mor de foame, cad de somn, — scandalul
 Mă ține trează, mă hrănesc cu 'njurători!
 Dar ce mă scoate mai mult din sărite,
 E că le face 'n numele iubirii!
 —I-e teamă că de iau ceva în gură,
 Sau ațipesc, a doua zi sunt moartă!...
 — Fii bun și vezi poate-i ceva 'n cămară...
 Orice, auzi? — mâncare doar să fie!

GRUMIO

Ce-ai zice, bunăoară, d'un ciolan?

KATARINA

Ciolan? Dar e-o minune! — Unde e?

GRUMIO

Dar prea e greu, — îți face insomnie!
Ce-ai zice însă de un drob la tavă?

KATARINA

La tavă? — Adu-l Grumio, hai adu-l!

GRUMIO

Și ăsta-i greu. Un biftec cu muștar?
Ai? Ce zici?

KATARINA

— Biftec? După el mă 'nebunesc!

GRUMIO

Dar și muștarul prea te încălzește!

KATARINA

Atuncea lasă-l, și-adu numai biftecul!

GRUMIO

Ei asta-i, să se supere muștarul?
Alege, ori cu el ori fără biftec!

KATARINA

Cu el ori fără el, numai să fie!

GRUMIO

Atunci muștar mai bine, fără biftec!

KATARINA

Ah ciuma să te ia de mincinos! (îl bate)
 Că mă hrănești cu liste de mâncare!
 Blestem pe capul tău, pe toată șleahta,
 Că-și bate joc de-o biată nemâncată!
 Hai șterge-o, — auzi?

Intră Petruchio și Hortensio cu mâncări.

PETRUCHIO

— Ei Ketty, cum îți merge?

Te văd cam abătută...

HORTENSIO

— Toate bune?

KATARINA

Ceva, ceva mai bine ca în Iad...

PETRUCHIO

Sus inima, ridică ochii, Ketty,
 Și uite, uite ce mai bărbătel!
 El singur ți-a gătit, — și te servește! (așează farfuria,
 ea se repede)

Cum, nicio mulțumire? Vai ce rea! (ea mănâncă)

Aha pricep, e fiindcă nu-ți prea place.

Și eu că mi-am bătut atâta capul!... (îi smulge farfuria)

— Hai luați-mi-o de-aici!

KATARINA

— Ah nu, te rog!

PETRUCHIO

Un cât de mic serviciu, se plătește;
Și până-atuncea, n'ai s'atingi mâncarea.

KATARINA

Iți foarte mulțumesc. (i-așează iar mâncarea)

HORTENSIO

— Signior Petruchio,
Ești prea de tot (ei) — Să-ți țiu tăvărășie? (se așează
la masă)

PETRUCHIO

Mănâncă tot, de mă iubești, Hortensio.

Căci face bine la un om ca tine.

(tare) — Mănâncă mai încet, drăguță Ketty.

Și apoi, mielușeaua mea, — acasă,

La tata, să ne punem pe petrecere,

În aur și mătase îmbrăcați,

Cu gulere, dantele, și inele,

Eșarfe, evantaie, și brățări,

Mărgele, și — alte împopoțănări! (ea se uită cu gura căscată

la el, și, la un semn al lui, Grumio repede ridică farfuriile)

Ai și sfârșit? Mai bine, croitorul

Așteaptă să-mi gătească azi odorul!

Intră un croitor, cu o rochie pe braț.

Hai meștere, arată-ți frumusețile,

Arată rochia: (croitorul întinde rochia pe masă; un pălărier
intră cu o cutie)

— Tu ce ne mai aduci?

PĂLĂRIER

Conașu — a comandat o pălărie.

PETRUCHIO (o apucă brutal)

Aha, și ai crezut c'am spus o strachină!
O strachină de catifea! — In foc cu ea!
Că-i scoică, oală, lampă, e tingire,
E ori și ce afar' de pălărie. (o aruncă cât colo)
Afar' cu ea, — eu vreau o pălărie!

KATARINA

Așa se poartă acuma... — mie-mi place!
Așa au toate doamnele bogate...

PETRUCHIO

Așa și tu, — când ai să fii o doamnă...

HORTENSIO (aparte)

La moși — așteaptă — adică!

KATARINA

— Domnul meu,

Dă-mi voie să vorbesc, — vreuna să vorbesc!
Eu nu sunt un copil, un țânc! — Te-asigur,
Că oameni mai cu moț m'au ascultat.
Nu-ți place? — pune-ți vată în urechi!
Mânia 'n vârful limbii se descarcă,
Și simt că dacă nu vorbesc, — pleznesc!

PETRUCHIO

Ai draga mea dreptate: Pălăria,
E pur și simplu idioată, — e-o plăcintă,

Un moft, o jucărie, — tort cu fructe!
— Ce bine că nici ție nu îți place!

KATARINA

Ți-o fi pe plac sau nu, puțin îmi pasă:
Imi place, și pe ea o vreau și pace!

PETRUCHIO

A rochia! — Bun!... (se duce la masă; Grumio dă drumul
pălărierului)

— Hai croitor, arată. (croitor arată)

Vai Doamne, ce mai boarfă e și asta?

O mânecă, sau țeava unui tun?

Iar sus și jos, tăiată ca o varză!

Un ochi, alt ochi, și altul, și un altul,

Dar asta e cădelniță, nu mânecă...

— Bufantă mi se pare îi mai zice...

HORTENSIO

Nici rochie, cum văd, nici pălărie...

CROITOR

Mi-ați spus să fac, mă rog, ceva la modă.

PETRUCHIO

Și uite c'ai făcut! — Dar amintește-ți,

Că n'am spus să mi-o strici c'așa e moda!

Intoarce-te acasă ținându-ți,

Dar nu pretinde ca și eu să țin!

— Hai, ia-le-acum, și du-te învărtindu-te.

KATARINA

Dar n'am văzut ceva mai elegant!
 Mai dulce, mai drăguț, și mai modern...
 — Ori vrei să faci din mine o păpușe?

PETRUCHIO

E ceea ce vrea el numai să facă.

CROITOR

Ea spune că vrei asta dumneata...

PETRUCHIO

Ia uite-obrăznicie! — Minți gănganie,
 Minți greer, purec, molie, — coropișniță!
 Mă 'nfrunți în casa mea cu degetarul?
 Mosor de ață, ac cu gămălie!
 Afar' cu tine, zdreanță, petec, ibrișin,
 Că una când ți-oi da în cap cu metrul,
 O vieață 'ntreagă n'ai să mai croești!
 — Iți spun că numai rochie nu-i asta!

CROITOR

Și eu repet că Domnul se înșeală.
 C'a fost făcută chiar după comandă.
 Chiar Grumio, chiar el mi-a dat modelul.

GRUMIO

Model? De unde? Eu i-am dat doar ștufa.

CROITOR

Și cum ai spus s'o fac?

GRUMIO

Cu acul și cu foarfecele.

CROITOR

Dar n'ai spus cum s'o tai?

GRUMIO

Ai făcut multe rochii în viață?

CROITOR

Sigur c'am făcut.

GRUMIO

Atunci nu face și pe prostul. Pe mulți ăi fi prostit tu, dar nu și pe mine. Am spus meșterului să tae rochia. Dar nu ferfeliță. Ergo: minți!

CROITOR

Poftim, uite nota de comandă.

PETRUCHIO

Citește-o.

GRUMIO

Nota minte ca o nerușinată, dacă spune c'am spus eu.

CROITOR (cetește)

« Imprimis, o rochie largă pe trup ».

GRUMIO

Stăpâne, dacă'am spus largă, coase-mă de viu în ea, și bate-mă la cap cu un ghem de ață neagră până mă ia dracu! — Am spus rochie.

PETRUCHIO

Zi-i nainte.

CROITOR

« Cu guler mare, rotund ».

GRUMIO

Guler am spus.

CROITOR

« Cu mânecă tăiată largă ».

GRUMIO

Am spus două mâneci.

CROITOR

« Bufante ».

PETRUCHIO

Aici e dobitocia!

GRUMIO

Greșeală de tipar, greșală de tipar. Am comandat ca mânecile să fie tăiate separat și apoi cusute; și o pot dovedi chiar dacă de necaz te-ai face degetar!

CROITOR

Tot ce-am spus, e-adevărat, și ți-aș arăta eu ție dacă am fi în altă parte.

GRUMIO

Sunt gata să fiu. Ia-ți comanda, dă încoace metrul, și n'avea milă de mine.

HORTENSIO

Doamne ferește, Grumio. Ar fi o luptă prea neegală!

PETRUCHIO

În orice caz, nu e rochia mea.

GRUMIO

Ai dreptate, e-a stăpânei.

PETRUCHIO

Ia-o și dă-o meșterului, să se spele pe cap cu ea!

GRUMIO

Cum așa, să-și vâre capu sub ea?

PETRUCHIO

Da; și ce glumă vezi într'asta?

GRUMIO

O glumă mai adâncă decât crezi d-ta. Auzi, un meșter-croitor să-și vâre capu sub o fustă! — La naiba!

PETRUCHIO

Hortensio, vezi de plata croitorului.
 (tare) — Hai pleacă, și să nu mi te mai văd.

HORTENSIO

Iar mâne îți plătesc eu pentru rochie.
 — Și nu lua 'n seamă tot ce îți se spune!... (croitorul
 pleacă)

PETRUCHIO

Atunci la tata, Ketty, o să mergem
 În hainele-astea simple și modeste...
 Cu-atât mai bine — nu? — de punga noastră...
 Căci sufletul e-a trupului podoabă!
 Și-așa cum printre nori străpunge soarele,
 Prin haina simplă cinstea se 'ntrevede.
 Adică-i mai de preț o coșofană
 Că are pene mari și colorate?
 Sau vipera mai bună-i ca țiparul
 Că are pielea poate mai peștriță?
 Sau Ketty este mai de lepădat
 Având pe ea zorzoane mai puține?
 Rușine, spui tu? Las'o 'n seama mea!
 Fii veselă mai bine că plecăm
 În casa părintească să petrecem,
 Hai, cheamă 'n grabă oamenii, să vie
 Cu caii pân ' la capătul grădinei,
 Acolo 'ncălecăm, iar pân'acolo,
 Pe jos, așa-i? — E șapte, mi se pare,
 Ajungem tocmăi bine pân'la prânz.

KATARINA

Ba află, Domnul meu, c'aproape-i două.
Și pân' ajungem noi, — s'a dus și cina!

PETRUCHIO

Va fi doar șapte până 'ncălecăm.
— O vorbă nu poți scoate ca femeia,
Să nu te contrazică!... — Două, spui?
Ei bine nu mai plec! — sau voi pleca,
La ora mea, și nu a altuia.

HORTENSIO

Ei bravo, văd că dai porunci și soarelui! (pleacă)

(4.4.) Piață în Padua.

Tranio (ca Lucentio) cu dascălul înbrăcat ca Vincențio și încălțat ca sosit de curând de pe drum, se apropie de casa lui Baptista.

TRANIO

Vezi casa? Asta-i. Pot să-l chem acum?

DASCĂL

Da cum nu? Tare m'aș mira ca omul
De mine nici să nu-și mai amintească.
In Genua-acum douăzeci de ani,
Am stat chiar împreună la Pegasus.

TRANIO

Cu-atât mai bine; însă vezi, fii tare,
Vorbește-i, știi, sever, ca un părinte.

DASCĂL

Ei, mie-mi spui?

Biondello se apropie.

— Dar uite-ți servitorul.

Eu cred că n'ar fi rău să-l dăscălim.

TRANIO

N'ai grijă. Biondollo, nu uita,

Să joci precum îți cânt... Inchipuește-ți,

Că ai în fața ta chiar în Vincențio.

BIONDELLO

Ei las' pe mine.

TRANIO

Ai fost să dai de știre lui Baptista?

BIONDELLO

I-am spus că tatăl nostru-i la Veneția,

Și astăzi l-așteptăm să vie 'n Padua.

TRANIO

Ești mare hoț! — Hai, na de-o băutură! (ii dă bani)

Ușa se deschide și Baptista vine urmat de Lucentio (Cambio).

A, uite pe Baptista! Ia-ți ținuta.

— Signior Baptista, bine că te văd!

(dascălului) — E Domnul despre care îți vorbeam.

Fii bun cu mine, tată, și acum,

Și dă-mi-o pe Bianca de nevastă...

DASCĂL

Incet, copilul meu, incetișor.

(lui Baptista) — Cu voia ta, chiar azi sosind în Padua.

Să dau de urma câtorva datornici,
 Copilul meu Lucentio îmi spune,
 Că-i tare 'ndrăgostit de fata ta,
 Și ea de el! Și dat fiind lucrul ăsta,
 Cum și că te cunosc destul de bine,
 Ca tată, ca să nu-l mai țin flăcău,
 Aș fi 'ncântat să-l văd căsătorit.
 Și dacă n'ai nimica împotrivă,
 Putem ușor s'ajungem la 'nțelegere,
 Și gata sunt să-i dau consimțământul,
 Căci eu de ce i-aș pune bețe 'n roate,
 Signior, când te cunosc așa de bine...

BAPTISTA

Dă-mi voe, domnul meu, să-ți spun că-mi place
 Cuvântul tău deschis și fără 'nconjur.
 E drept că fiul tău iubește-o fată,
 Și ea pe el, afară numai dacă
 Și unul și-altul nu-și preface inima!...
 Dar dacă nu ai altceva de spus,
 Decât că... tată bun vei fi cu dânsul,
 Și fetei zestre bună îi vei da,
 E totul gata, lucru-i ca făcut,
 Și-mi dau numaidecât consimțământul.

TRANIO

Îți foarte mulțumesc. Și unde crezi...
 Că poate fi logodna încheiată,
 Și actul care asigură 'nțelegerea?

BAPTISTA

Lucentio, ori unde, — nu la mine!
 Căci zidurile știi că au urechi,
 Iar eu am servitori...
 Pe lângă-aceasta Gremio pândește,
 Și ori și când ne poate întrerupe.

TRANIO

Atunci la mine dacă vă convine.
 Acolo stă și tata, și putem
 Să facem tot în taină noaptea asta.
 — Trimete-ți după fată servitorul... (face semn către
 Lucentio)
 Iar pajul mi-l trimet după notar.
 Păcatul e că, neștiind din vreme,
 Vom lua o cină poate cam modestă...

BAPTISTA

Prea bine. Fugi deci, Cambio, acasă,
 Și spune fetei repede să vină.
 Mai spune-i dacă vrei de ce e vorba,
 Că tatăl lui Lucentio e 'n Padua,
 — Și e pe cale o căsătorie... (Lucentio dă să plece dar
 la un semn al lui Tranio se ascunde după copaci)

BIONDELLO

Ah dar 'ar zeii să primească fata!

TRANIO

Hai lasă zeii 'n pace, și o șterge! (îi face semn să se
 ducă numai la Lucentio)
 Un slujitor deschide ușa locuinței lui Tranio

— Dă-mi voie să conduc, Signior Baptista.
 Și fii bine-venit. Ne-om mulțumi,
 Cu'n singur fel, dar om mânca mai bine,
 La Pisa...

BAPTISTA

— Te urmez. (Tranio, Baptista și Dascălul intră, Lucentio și Biondello vin în față)

BIONDELLO

— Cambio.

LUCENȚIO

— Ce-i Biondello?

BIONDELLO

Văzuși ce semne îți făcea stăpânul?

LUCENȚIO

Ei da. Și ce-i?

BIONDELLO

— Nimic, da m'a lăsat în urmă, să-ți isplac ce-i cu semnele și cu morala lor.

LUCENȚIO

Atunci moralizează, Biondello.

BIONDELLO

Păi să vezi: Baptista nici habar n'are că vorbește cu un tată neadivărat, al unui fiu neadivărat.

LUCENȚIO

Ei și?

BIONDELLO

Iar tu trebuie să aduci pe fată la cină.

LUCENȚIO

Și dacă?

BIONDELLO

Popa dela biserica Sântu Luca stă la ordinele tale, la orice oră din zi și noapte...

LUCENȚIO

Și ce dacă?

BIONDELLO

Cum ce dacă? Tot n'ai înțeles? Ei moșmonesc acolo un contract. Intre timp, tu pui mâna pe fată... « cum privilegio ad imprimendum solum »... Fugi la biserică cu ea. Și chemi popa, paracliseru, și ceva martori mai cum se cade...

De nu e ce vrei tu, să mă trăznească!
Dar dacă nu faci cum îți spun, adio fată.
Adio pe vecie, plus o zi!... (dă să plece)

LUCENȚIO

Ascultă, Biondello.

BIONDELLO

Nu mai am timp de pierdut. Cunosc o fată care s'a măritat într'o după amiază, ducându-se în grădină să

culeagă pătrunjel de gătit un iepure. La fel poți face și tu. Drept care, adio. Stăpânu mi-a poruncit să mă duc la biserica Sântu Luca să spui popii să fie gata că vii tu cu apendicele! (o ia la goană)

LUCENȚIO

Așa chiar am să fac. Dacă vrea fata!
Dar vrea, nu mai încape îndoială.
Intâmplă-se orice, mă duc la ea,
Căci Cambio are ordin s'o aducă... (pleacă)

(4.5.) Costișe râpoasă pe drumul către Padua.

Petruchio, Katarina, Hortensio și slujitori odihnindu-se în drum.

PETRUCHIO

La naiba, înc'un pas, și am sosit!
— Ah Doamne ce frumos străluce luna!

KATARINA

Cum lună? Soare! Unde vezi tu lună?

PETRUCHIO

Îți spun că este lună, — clar de lună.

KATARINA

Și eu îți spun că-i soare cât de colo!

PETRUCHIO

Atunci, pe fiul mamei — și-ăla-s eu! —
Că nu mai fac un pas! Când spun că-i lună,

E lună, că sunt stele, stele sunt!
 (stajitorilor) — Duceți-vă — auziți? — și-aduceți cai
 Atâta numai știe: nu și nu!

HORTENSIO

Dar spune cum vrea el, că 'n drum rămânem!

KATARINA

Să mergem, fiindcă-aprope am ajuns,
 Și fie lună, soare, cum vrei tu,
 Ori dacă vrei, o simplă lumânare!

PETRUCHIO

Dar dacă-ți spun că-i lună?

KATARINA

— Lună-i dragă!

PETRUCHIO

Ei vezi că minți? E soare'n toată legea!
 Dar nu e soare când vrei tu să fie!
 Iar cât privește luna, e-o femeie,
 Fiind ea și tine, vai, de schimbătoare.

HORTENSIO (lui Petruchio)

Să mergem bătălia-i câștigată.

PETRUCHIO

Să mergem, fiindcă- așa merge și carul: (o ia de braț)
 Pe drum, și nu alături cu drumul.

— Dar cine vine?

Vincentio în costum de drum se vede înapoia lor suind coasta.

(lui Vincentio) — Bună dimineața!,
 Drăguță Doamnă, — da 'ncotro? — Ia uite,
 Ia uite, Ketty, ce drăguță fată!
 Se bat pe fața-i albă trandafirii!
 — Ce stele-au luminat vreodată bolta,
 Ca ochii de sub cerul frunței sale?
 ...Frumoasă fată, bună dimineața,
 Sărut-o dragă Ketty pentru mine.

HORTENSIO

Să vezi că bietul om înnebunește,
 La gândul că e fată!

KATARINA

— Mugur dulce,

Fecioară care-abia-ai născut pe lume,
 De unde vii? — Ferice de părinții
 Ce au așa copil, dar mai ferice
 De omul care parte va avea
 Să-i cadă-așa ceva la așternut!

PETRUCHIO

Dar Ketty, Ketty, pentru Dumnezeu!
 Au nu vezi că-i un om zbârcit și gârbov?
 Ii dai într'una zor că e fecioară!...

KATARINA

Ah iartă-mi, bătrânele, vâzul slab...
 De-ai ști cum îmi bătea în față soarele...

Vedeam doar stele verzi, un câmp de verde!
 Acum văd bine, ești un venerabil...
 Și eu care credeam că ești fecioară! (se înclină)

PETRUCHIO

Ne iartă, bunicuțule, — și spune
 În care parte mergi? Dacă 'ntr'acolo,
 Am fi chiar bucuroși să-ți fim tovarăși.

VINCENȚIO

Iubite Domn, și tu glumeață Doamnă
 Ce-atâta de ciudată mi-ai părut,
 Vincențio mă cheamă, și din Pisa,
 La Padua mă duc, să văd acolo
 Un fiu al meu de mult plecat la studii...

PETRUCHIO

Cu numele?

VINCENȚIO

— Lučențio!

PETRUCHIO

— Ferice-atunci,

De noi și mai ales de fiul tău.
 Căci legea ca și vârsta ta căruntă
 Mi 'ngădăue să-ți spun: «iubite tată»,
 Dat fiind că fiul tău s'a însurat
 Cu sora-acestei Doamne, soața mea.
 Să nu te mire, nici să te 'ntristeze.
 E fată bună, zestre berechet!

Și naștere aleasă, — vrednică 'nsfârșit,
 De cel mai nobil fiu de tată nobil.
 Dă-mi voe să te pup, bătrân Vincențio,
 Și hai cu noi la fiul tău Lučențio, (se îmbrățișează)
 Ce tare-o să se bucure văzându-te.

VINCENȚIO

Și asta tot o glumă — o fi, precum, (face cu ochiul spre
 Katarina)
 Fac unii călători când n'au ce face...

HORTENSIO

Te-asigur, tată, că-i așa cum spune.

PETRUCHIO

Și vei vedea. — A, gluma de-adineaurea
 Te face poate ne-încrezător... (pornesc)

HORTENSIO (lui Petruchio)

Aceasta-mi dă curaj. Mă duc la văduvă,
 Și dacă e și ea femeie rea,
 Cu școala ta, o fac eu mielușea!... (urmează pe deal)

(5.1.) Piață în Padua.

Gremio așezat sub un copac, moțâind; ușa casei lui Baptista se deschide ușor; Biondello, Lucentio (în haine proprii) și Bianca (acoperită) trec furiș.

BIONDELLO (șoptește)

Ușor și repede, că popa-așteaptă!

LUCENȚIO

Zbor, Biondello, — dar lasă-ne acum, să nu te caute acasă. (el și Bianca dispar repede din piață)

BIONDELLO (urmărindu-i)

Ba nicidecum. Intâi să mi te văd la biserică și apoi să mă tot caute!

GREMIO (se trezește)

Da r ce-i cu Cambio că nu mai vine?

Petruchio, Katarina, Vincențio și Grumio cu slujitori intră pe piață și se apropie de casa unde locuște Tranio.

PETRUCHIO

Aicea — vezi? — e casa lui Lucentio.
Iar mai departe-o leacă stă Baptista.

VINCENȚIO

Dar haide să cinstim puțin. Sunt sigur
Că fiul îți va face o primire!
— O fi ceva la el și de mâncare... (bate)

GREMIO (Înaintează)

Au treabă înăuntru. Bate tare! (Petruchio bate tare)
Dascălul bagă capul pe fereastră

DASCĂL

Dar cine bate-așa, să spargă ușa?

VINCENȚIO

Te rog, Signior Lucentio-i acasă?

DASCĂL

Acasă, dar nu primește.

VINCENȚIO

Nici pe unul care-i aduce o sută-două de lirișoare,
să le toace?...

DASCĂL

Ține-ți, omule, lirele în buzunar: Cât oi trăi eu,
nici capul nu-l doare!

PETRUCHIO

Ți-am spus eu că fiul tău e tare iubit în Padua.

— I-ascultă dumneata de-acolo: sfârșește cu gluma, și spune lui Signior Lucentio că taică-său a venit dela Pisa și e la ușa lui și vrea să-l vadă.

DASCĂL

Miști. Taică-său a venit din Mantua și se uită la voi acuma pe fereastră.

VINCENTIO

D-ta ești tatăl lui?

DASCĂL

Așa zice maică-sa, și trebuie s'o cred.

PETRUCHIO (lui Vincentio)

Ce tot îndrugi, domnule, acolo? Asta-i curată pun-gășie! Să furi numele altuia?

DASCĂL

Pune-ți mâna pe ticălos! Vrea cu siguranță să păcă-ească pe cineva în oraș, și-a luat numele meu.

Biondello se întoarce.

BIONDELLO

I-am depus frumușel la biserică. Acum, Dumnezeu cu noi. Dar ce-mi văd ochii? Vicențio bătrânu! Ne-am dus pe copcă!

VINCENȚIO (văzând pe Biondello)

Ia vino'ncea, spânzuratule.

BIONDELLO (trecând pe lângă el)

Fă loc, moșulică...

VINCENȚIO (pune mâna pe el)

Vino 'ncea, pușlama. Faci pe uitatul?

BIONDELLO

Uitat? Știi că-mi place? — Nu te-am văzut în viața mea!

VINCENȚIO

Ce spui, secătură! N'ai văzut în viața ta pe tatăl stăpânului tău, Vincențio?

BIONDELLO

Tatăl stăpânului meu, da. Uite-l colo la fereastră.

VINCENȚIO

Nu mai spune!... (bate pe Biondello)

BIONDELLO

Ajutor, ajutor! Vrea să mă ucigă! — Un nebun!

(o ia la fugă)

DASCĂL

Săriți, Signior Baptista, fiule, săriți! (Inchide fereastra)

PETRUCHIO

Să stăm puțin, dragă Ketty, să vedem ce dănae mai e și asta. (se așează sub copaci)

Dascălul cu slujitori, Baptista, Tranio vin din casă cu bețe în mână.

TRANIO

Cine ești dumneata, domnule, că vii să-mi bați servitorul?

VINCENȚIO

Cine sunt eu? Cine ești dumneata! — Zei nemuritori! Ia uite la el pungașul! Pieptar de mătase, pantaloni de catifea, haină stacojie și pălărie ca o căpățână de zahăr! S'a sfârșit cu mine, s'a terminat. Eu fac pe tatăl strângător acasă și fiu-meu, cu servitorul lui, dă tot pe gârlă, în Padua la studii.

TRANIO

Ce e, ce te-a apucat?

BAPTISTA

Dar cine mai e și nebunul ăsta?

TRANIO

Dragă Domnule, d-ta pari om de treabă. Dar după vorbă nu ești, zău, în toate mințile. Ce te privește, Domnule pe d-ta că port aur și giuvaere? Treaba lu papa! Lui să-i mulțumesc!

VINCENTIŢIO

Papa, ia-uzi haimanaua! Papaua ta e un biet ţesător de pânză în Pergam, ticălosule!

BAPTISTA

Greşală, domnul meu, greşală. Spune dacă ştii cum îl cheamă!

VINCENTIŢIO

Dacă ştiu, auzi! Cum să nu ştiu, Domnule, când l-am crescut dela trei ani puşlamaua, şi pe nume se cheamă Tranio?

DASCĂL

Ia fugi d'acolo, caraghios bătrân! Numele lui e Lucentio, şi-i fiul meu, moştenitor al tuturor pământurilor mele, — ale lui Vincentio.

VINCENTIŢIO

Lucentio? Să ştii că mi-a omorît copilul! — în numele Ducelui puneţi mâna pe el, — arestaţi-l! Fiul meu, copilul meu! Spune ticălosule, ce-ai făcut cu fiul meu Lucentio?

TRANIO

Chemaţi, poliţia, să vie poliţia!

Vine un poliţist.

Du, te rog, pe nebunul ăsta la 'nchisoare. Tată Baptista, vezi te rog să nu scape.

VINCENȚIO

Cum? Să mă bage la 'nchisoare?

GREMIO

Stai agent, nu-l duce la 'nchisoare.

BAPTISTA

Nici vorbă! La carceră cu el!

GREMIO

Binișor, Signior Baptista, să nu te păcălești... Dacă el e adevăratul Vincențio?

DASCĂL

Jură că e, dacă 'ndrăznești.

GREMIO

Da nu jur de loc!

TRANIO

Atunci spune că eu nu sunt Lučențio.

GREMIO

Ce-i drept, ești Signior Lučențio.

BAPTISTA

Hai, luați nebunul de aici. La carceră cu el!

VINCENȚIO

Așa se poartă-aicea lumea cu'n străin?

Ah, monstru criminal!

Biondello se întoarce cu Lučențio și Bianca.

BIONDELLO

Ne-am dus pe copcă! Uite-l colo! Juri,
Sau nu, că-i el, tot dracu o să ne ia!

LUCENȚIO (îngenunche)

Iertare, scumpe tată.

VINCENȚIO

— Fiul meu trăește!

(Biondello, Tranio și Dascălul dau fuga cât pot în casa lui
Lučențio)

BIANCA (îngenunche)

Iertare, scumpe tată.

BAPTISTA

— Să te iert?

De ce? Dar unde e Lučențio?

LUCENȚIO

Aicea e!... Adevăratul fiu,
Al tot atât de-adevăratului Vincențio...,
Și care se 'nsura cu fata ta,
În timp ce unii se dedeau drept alții!

GREMIO

Aici am fost cu toții trași pe sfoară!

VINCENȚIO

Să vie păcătosul meu de Tranio!
Poftească să mai cheme-acum poliția!

BAPTISTA

Dar spune, nu-i acesta profesorul?

BIANCA

Dar care nu era decât Lucentio...

LUCENȚIO

Iubirea face, dacă vrea, minuni!

Iubirea de Bianca m'a făcut

Făptura să mi-o schimb cu-a unei slugi,

Ca el să-mi ție locul în oraș.

— Și-așa cu bine-am acostat în port...

(lui Vincentio) — Dar tot ce Tranio-a făcut, a fost,

De dragul meu: deci, scumpe tată, iartă-l.

VINCENȚIO

Doar capul să i-l sparg și l-am iertat! —

C'a vrut, spurcatul, să mă ducă la poliție!

BAPTISTA

Dar stai că fata mi-a luat-o fără consimțământ!

VINCENȚIO

N'ai nicio grije, Baptista. Ai să fii mulțumit.

Un moment numai să mă duc după pungăș, să-i croesc câteva. (forțează ușa casei lui Lucentio și intră)

BAPTISTA

Dar bine-și mai bătură joc de mine. (intră în casa lui)

LUCENȚIO

N'ai nicio grije, fată, l-împăcăm noi... (il urmează
pe Baptista)

GREMIO

Iar mie, dându-mi supa 'n foc, îmi mai rămâne
Să joc într'un picior, la nunta altuia! (pleacă după ei)
Petruchio și Katarina se ridică.

KATARINA

Hai și noi, bărbate, să vedem cum sfârșește povestea
asta.

PETRUCHIO

Da, dar întâi un sărutat.

KATARINA

In stradă?

PETRUCHIO

Ți-e rușine de mine?

KATARINA

Ferească Dumnezeu. Mi-e rușine de sărut!

PETRUCHIO

Atuncea, înapoi acasă. Hai Grumio, acasă.

KATARINA

Nu pleca iubitele, — na un sărut! (se sărută) Acum
mai pleci?...

PETRUCHIO

Ei, nu-i mai bine-așa? — Hai, dulce fată,
 Mai bine mai târziu, ca niciodată... (intră în casa lui
 Baptista, ea lăsată pe brațul lui)

(5.2.) Odae în casa lui Lucentio.

Slujitori deschid (larg) ușile și intră Baptista și Vincențio,
 Gremio și Dascălul, Lucentio și Bianca, Petruccio și Katarina,
 Hortensio și Văduva, slujitori cu Tranio, servind masa.

LUCENȚIO

Dihoniile iată c'au trecut,
 Și-i vremea ca, războiul terminat,
 Să râdem de primejdii care-au fost.
 Frumoasa mea, zi tatei bun-venit,
 Ca eu la fel pe-al tău să mi-l întâmpin.
 Petruccio frate, soră Katarina,
 Și tu cu văduvioara ta, Hortensio,
 Fiți toți bine-veniți, înveseliți-vă,
 — Cinstirea de acum, după ospățul
 De nuntă, vine doar ca o încheiere...
 Stați jos vă rog, să bem, stăm de vorbă. (se așează,
 slujitori aduc vin, fructe etc.)

PETRUCHIO

Mâncare așa dar, și iar mâncare...

BAPTISTA

Așa e viața 'n Padua, Petruccio.

PETRUCHIO

Și nu e rea de loc, iubite tată.

HORTENSIO

De-ar fi așa spre binele-amândorura!

PETRUCHIO

Hortensio se teme, cred, — de văduve!

VĂDUVA

Atunci păcat de mine că sunt văduvă...

PETRUCHIO

Deșteaptă ești, dar nu m'ai înțeles:

Am spus că are numai ameteți...

VĂDUVA

Și-i pare că soția-l învârțește!...

PETRUCHIO

A bravo, bun răspuns!

KATARINA

— Ce vrei să spui?

VĂDUVA

C'asa concep eu...

PETRUCHIO

— Cum? Concepi cu mine?

Hortensio, auzi!...

HORTENSIO

— Ea vrea să spue...

C'aşa concepe viaţa! —

PETRUCHIO

— Ai cârpit-o!

Sărută-l, văduvioară, fiindcă merită.

KATARINA

« Ii pare că soţia-l învârteşte? »

Cam ce ai vrut să spui?

VĂDUVA

— Bărbatul tău,

Având femei rea, măsoară pe-alţii,

Săracul, după propria-i măsură...

Acum ai priceput?

KATARINA

— Te cred!

VĂDUVA

— Ei bravo!

Inseamnă că ai cap!

KATARINA

— Dar nu c'al tău!

PETRUCHIO

Pe ea, nevasto!

HORTENSIO

— Văduvo, pe ea!

PETRUCHIO

Pe zece mărci că Ketty-o pune jos!

HORTENSIO

Ba nu, că asta-i treaba mea!...

PETRUCHIO

— Ai vorbit,

Cuminte ca un tată! — Hai noroc! (bea în sănătatea lui
Hortensio)

BAPTISTA

De-acest duel de glume ce zici Gremio?

GREMIO

Se bat și ei cu... fruntea, ca berbecii!

BIANCA

Ca fruntea? — Nu vorbi te rog, de funie,
În casa spânzuratului...

VINCENȚIO

— Și asta,

E cea ce din somn te-a deșteptat?...

BIANCA

Ca și mai bine apoi să adorm...

PETRUCHIO

Ba asta nu! — Și ca să nu adormi,
Am două-trei săgeți și pentru tine.

BIANCA

Dar ce, sunt păsăreaua ta? La cuiub,
Atuncea o zbugesc! — Vă las cu bine! (se ridică, face
reverențe și părăsește camera urmată de Katarina și Văduvă).

PETRUCHIO (lui Tranio)

Mi-a luat-o înainte și-a zburat!
— In cinstea vânătorilor grăbiți! (bea)

TRANIO (arată pe Lucentio)

Eu până-acum am fost prepelicar.
M'a pus să bat vânatul pentru el.

PETRUCHIO

Imi place comparația cu câinii!

TRANIO

Incalte tu vânat-ai pentru tine...
Atâta doar că ciuta te cam hărțue...

BAPTISTA

Petruchio, săgeată dela Tranio.

LUCENȚIO

Și ce bine ochită! Bravo Tranio.

HORTENSIO

Mai spune, hai, că nu te-a nimerit!

PETRUCHIO

Puțin mărturisesc că m'a atins:
Dar plumbul dela mine a sărit,
Și capu-l pun, că doi a nimerit!

BAPTISTA

La drept vorbind, Petruccio, se pare
C'a ta e cea mai scorie din toate...

PETRUCHIO

Ei bine, cred că nu, și ca dovadă,
Trimetem toți de-aici după neveste,
Și cine reușește să-și aducă
Soția lui întâi, acel bărbat
Câștigă rămășagul.

HORTENSIO

— Foarte bine.

Pe cât ne prindem?

LUCENȚIO

— Douăzeci de mărci.

PETRUCHIO

Bun, douăzeci de mărci! — Atâta sumă,
Eu pun pe capul șoimului, sau cânelui,
Și n'am să pun pe al soției mele?...

LUCENȚIO

Atunci, o sută!

HORTENSIO

— Bun!

PETRUCHIO

— Așa 'nțeleg!

HORTENSIO

Și cine 'ncepe?

LUCENȚIO

— Eu de pildă. Biondello,
Te duci și spui soției că o chem.

BIONDELLO

Chiar fug! (pleacă)

HORTENSIO

Din suta ta pun eu pe jumătate,
Că vine!

LUCENȚIO

— Nu, vreau tot câștigul pentru mine!

Biondello se întoarce.

— Ei ce-a spus?

BIONDELLO

— Ce să spue? C'are treabă,
Și nu poate veni!

PETRUCHIO

— Că are treabă?

Auzi răspuns!

GREMIO

— Mai dulce nu se poate!...

(lui Petruchio) Ferească Dumnezeu de-așa dulceață!

PETRUCHIO

Eu n'am de ce mă teme.

HORTENSIO

— Biondello,

Te duci și rogi acum pe nevastă-mea. (pleacă Biondello)

PETRUCHIO

Atâta rău dac'o și rogi!

HORTENSIO

— Pe-a ta s'o rogi,

Și tot nu vine!

Biondello se întoarce.

— Cum, vii singur?

BIONDELLO

— Spune,

Că știe că la mijloc e o glumă,
Și n'ai decât să vii mata la ea!

PETRUCHIO

Din ce în ce mai bine! — Ascultă Grumio,
Mergi iute la stăpâna ta, și-i spune,
C'aici îi poruncesc să vie 'ndată. (Grumio iese)

HORTENSIO

Să vezi acum răspuns!

PETRUCHIO

Ce?

HORTENSIO

— N'o să vie!

PETRUCHIO

Cu-atât mai rău atuncea de Petruchio!

Katarina apare în uşe.

BAPTISTA

Să mor dacă nu-i asta Katarina!

KATARINA

Stăpâne drag, adevărat că m'ai chemat?

PETRUCHIO

Vroiam să ştiu, ce face sora, văduvioara?...

KATARINA

Ei, stau şi ele la taifas, la gura focului...

PETRUCHIO

Fii bună şi le adu-aici. De nù vor,
Le iei pe sus, şi le aduci cu sila,
La scumpii lor bărbaţi. Auzi? — Şi repede! (ea iese)

LUCENŢIO

Se zice c'a trecut vremea minunilor...

HORTENSIO

Minune 'ntradevăr...

PETRUCHIO

— Ce prevestește

O viață încă și mai minunată,
O viață 'n care 'n casă e bărbat:
Bărbatul!... ori aveți ceva 'mpotrivă?...

BAPTISTA

Ei bată-te norocul! Câștigat-ai!
Iar eu la ce voi pierde-am să adaug,
Vreo... douăzeci de mii de mărci, Petruchio,
O altă zestre, pentru altă fată,
Căci alta e acuma Katarina!

PETRUCHIO

De vreți ca și mai bine rămășagul,
De azi, să vi-l câștig, am să vă dau
Dovadă și mai bună de supunere.

Katarina se întoarce cu Bianca și Văduva.

— V'aduce, cum vedeți, prizoniere,

Soțiile puțin cam îmbufnate...

— Dar Ketty nu-mi prea place pălăria,
Arunc'o dragă, asta-i pălărie? (ea ascultă)

VĂDUVA

Ferească Dumnezeu de-așa robie!

BIANCA

Dar asta e curată nebunie!

LUCENȚIO

Ce foarte bine ți-ar șede și ție...
 Căci pân' acuma 'nțelepciunea ta
 Mă costă o mulțime de parale...

BIANCA

Cu-atât mai rău de cel pe care-l costă!

PETRUCHIO

Fii bună, Katarina, și învață,
 Pe-aceste două suflete 'ndărătnice,
 Ce 'nseamnă datoria de femee.

VĂDUVA

Dar nici nu vreau s'aud!

PETRUCHIO

— Incepe-atuncea,
 Cu Dumneaei!

VĂDUVA

— Ba n'are să înceapă!

PETRUCHIO

Petruchio îți spune c'o să 'nceapă.

KATARINA

Femee, fruntea rea ți-o descrețește,
 Și nu mai arunca pe ochi săgeți,
 Stăpânul, Domnul, zeul să-ți rănești!
 Căci grindina livada o pălește,

Iar florile lovite de furtună
Iși scutură de moarte frumusețea.
Femeia rea e o fântână tulburată,
De care nimeni nu se mai atinge
Să soarbă nici măcar o picătură,
Căci mâlul fața albă i-o acoperă.
Bărbatul e stăpânul, viața ta,
Un rege ce pe tine doar te are,
Și trupul și-l supune pentru tine,
La muncă grea, pe mare și uscat.
De veghe el stă noaptea, și stă ziua,
In geruri și furtuni, — în timp ce tu,
Acasă stai în tihnă, la căldură,
Și fără alt tribut de dat bărbatului,
Decât puțin surîs, și o privire...
E mult pentru cât face el? — Bărbatul,
E prinț, iar noi femeile: supușii.
Când tu ești mohorîță, tristă, acră,
Și neascultătoare, ce ești alta,
Decât rebel nenorocit ce cauți
Stăpânul tău iubit să ți-l trădezi?
Rușine mi-e să văd făcând femeile
Război, când arta lor e să 'ngenunche...
Cerând putere, titlu și mărire,
In loc de pace, tihnă și iubire!
De ce ne este trupu-așa de dulce,
Și slab și fraged? Ca să ducem greul?
Și-atunci de ce să nu ne fie sufletul
La fel de bun și fraged ca 'ntruparea?
— Hai vierme mic și-afurisit, astâmpără-te...

Și eu la fel de tare m'am visat,
 Cu inima și mintea neînfrântă,
 Și gata să spun Nu la orice Da...
 Dar văd că avem săgeți numai de pae:
 Puterea noastră stă în slăbiciune,
 Și tari noi suntem numai prin supunere.
 — Decu jos drapelul, — altul să ni-l poarte,
 Vă duceți mâna pentru el la frunte,
 Cum gata sunt să fac și eu acumă,
 De-i vorba ca pe plac să fiu bărbatului...

PETRUCHIO

Așa mai înțeleg femeie, Ketty.
 Hai dă-mi doar un sărut.

LUCENȚIO

— Numai atâta?
 dă de-acu 'nainte câte vrei!

VINCENȚIO

Ce bine când copilul e cuminte...

LUCENȚIO

Ce rău când e femeia arțăgoasă!

PETRUCHIO

Hai, Ketty, la culcare. Suntem trei,
 Căsătorii; dar doi, ca vai de ei!
 În plin eu am lovit, — iar tu, în alb! (lui Lucentio,
 arătând pe Bianca)
 Câștigul e al meu, — deci: noapte bună... (Petruchio și
 Katarina pleacă)

HORTENSIO

Drum bun, ia-ți partea ta de fericire...

Un tigru-ai împlânzit!

LUCENȚIO

— Și ce 'mplânzire... (se duc cu
toții la culcare).

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
2017